

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, RUJAN 2013. ■ GODIŠTE VII. ■ BROJ 42 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

4

DOGAĐAJNICA

Na hodočašću u Voćin
proglašena svetkovina
Gospe Voćinske

Proslavljen blagdan
sv. Lovre, zaštitnika
Požeške biskupije

Obitelji s brojnom djecom
hodočastile u Voćin

Mnoštvo hodočasnika
na slavlju Gospe od suza
u Pleternici

Požeška biskupija u
predvečerje Male Gospe
molila za mir u Siriji

Položen kamen temeljac
crkve bl. Ivan Merza
u Slatini

Mihaela Grbeš.
prva bosonoga
karmelićanka
iz naše Biskupije

21

MOJA VJERA

Mirko Sigurnjak,
umirovljeni hrvatski
branitelj iz Požege

22

BRAĆA NAŠA POTREBITA

Supružnici Damjanović
iz Bodegraja primili
desetero djece

26

KRŠTENJA

Biskup krstio djecu
iz brojnih obitelji

250.
godina
požeške
Katedrale
(str. 2-3)

DVJESTO PEDESET GODIN

Piše: biskup Antun Škvorčević

Ovogodišnji Biskupijski dan, o 16. obljetnici uspostave Požeške biskupije, održat će se u subotu 12. listopada.

Povezali smo ga sa svetkovinom sv. Terezije Avilske jer se tom prigodom želimo spomenuti i 250. obljetnice posvete istoimene požeške župne crkve, koju je papa Ivan Pavao II. osnutkom biskupije uzdigao na dostojanstvo katedrale. Vrijedno je tim povodom podsjetiti na povijesno-kulturno značenje te crkve.

Požega u središtu duhovne obnove nakon oslobođenja od Osmanlija

Nakon oslobođenja Slavonije od Osmanlija, današnje područje Požeške biskupije dodijeljeno je Zagrebačkoj biskupiji. U nastojanju oko duhovne obnove toga prostora, sredinom XVIII. stoljeća, posebno se istaknuo biskup Franjo Thauzy (zagrebački biskup od 1751. do 1769). U Požegi je utemeljio nekoliko važnih ustanova. Oblikovao je 1752. *Subalterni konzistorij* i dao mu upravne zadatke za slavonski dio biskupije. Isusovci su u Požegi već 1699. osnovali *Gimnaziju*, biskup je 1754. podigao i s njome povezao *Sjemenište*, a potom 1760. *Akademiju* za izobrazbu svećenika.

Izgradnja i uređenje župne crkve sv. Terezije Avilske u Požegi

Značajnu ulogu dodijelio je biskup novoj župnoj crkvi koju je naumio graditi na mjestu vojnih spremišta nedaleko požeške tvrđe, kupljene u želji da ondje smjesti obnovljeni Požeški zborni kaptol sv. Petra. Tome se usprotivilo gradsko poglavarstvo pa je biskup zatražio dopuštenje od carice Marije Terezije u Beču. Obnovu Kaptola carica je odgodila za kasnija vremena, a dopustila mu je gradnju crkve, pobrinula se za arhitektonski projekt i pružila materijalnu pomoć pa je iz tih razloga crkva za naslovnicu dobila upravo sv. Tereziju Avilsku. S radovima na crkvi biskup je započeo 1756., a 1759. građevina je bila toliko osposobljena da se u njoj moglo započeti slavljenje službe Božje. Njezino daljnje unutrašnje uređenje potrajalo je još četiri godine. Prema zapisima na kamenjoj ploči iznad glavnoga ulaza u požešku Katedralu i u župnoj Spomenici, crkvu sv. Terezije Avilske svečano je posvetio zagrebački biskup Franjo Thauzy, 24. srpnja 1763. godine. Glavni oltar sa slikom sv. Terezije i propovjedaonicu s njegovim biskupskim grbom, darovao je biskup Thauzy. Dva pokrajnja oltara – sv. Mihaela Arkandela i sv. Ivana Nepomuka – darovi kutjevskoga župnika Mihajla Maurovića i hrvatskoga bana Franje Nadažda, s propovjedaonicom tvore stilsko jedinstvo. Drugu zasebnu skupinu barokne opreme pred-

stavljaju četiri ispovjedaonice, namještaj u sakristiji te krstionica, a još jednu zasebnu vrstu opreme čine kasnobarokne rezbarene klupe.

Koncem XIX. i početkom XX. stoljeća na crkvi sv. Terezije izvedeni su značajni zahvati. Njezine zidove i svod oslikali su hrvatski umjetnici Celestin Medović i Oton Iveković, dobila je keramički pod, urešena novom opremom, dvama bočnim oltarima u »tirolskome« stilu, oslikanim prozorima, i novim orguljama mariborskoga graditelja Josipa Brandla. Veliko nevrijeme 1926. srušilo je kapu zvonika na crkvu, koja je probila svod i oštetila namještaj, što je doprinosom Grada i Župe brzo popravljeno. Tijekom komunističke vladavine župnici nisu bili u mogućnosti poduzimati ozbiljnije radove na crkvi. Nakon osamostaljenja Republike Hrvatske, zauzetošću i suradnjom Župe sv. Terezije Avilske, požeškog Gradskog poglavarstva i Požeško-slavonske županije, od 1994. do 1996. obnovljena je crkva i župna kuća.

Uzdignuće crkve na čast Katedrale

U dvjesto peteset godina služenja župne crkve Božjem narodu, najznačajniji događaj zbilo se kad je papa Ivan Pavao II. 1997. donio odluku o utemeljenju Požeške biskupije te crkvi sv. Terezije dodijelio novu ulogu: »Crkvu Bogu podignutu u tom mjestu, a posvećenu u čast svete Terezije, uzdizemo na stupanj i dostojanstvo stolne crkve, podjeljujući joj prava i povlastice koje takvim hramovima pripadaju«. Tako je ona postala crkvom majkom zapadne i srednje Slavonije, između rijeka Ilove i Londže te Save i Drave, gdje se rasprostrla Požeška biskupija. Uspostavljena je za hram u kojem je biskupova katedra s koje on kao učitelj, svećenik i pastir okuplja zajednicu mjesne Crkve. Kad biskup, okružen različitim redovima i službama, predvodi u katedrali euharistijsko slavlje, tada se u tome crkvenom zdanju ostvaruje i očituje Crkva kao zajedništvo vjere, nade i ljubavi, koje izgrađuje uskrslu Isus Krist u snazi svoga Duha. To na svoj način znakovito svjedoči i položaj Katedrale

A POŽEŠKE KATEDRALE

na središnjemu trgu s kojega se ona uzdiže poput vertikale oko koje kruži i raste urbana cjelina. Navedene znakovne dimenzije razlogom su što se Katedrala s posebnom pozornošću uređuje u skladu sa svrhom kojoj služi i otajstvima koja se u njoj slave, kao i da se opremi umjetničkim djelima kako bi svojom ljepotom služila uzvišenosti Božanskoga. Premda je crkva sv. Terezije Avilske izvorno podignuta za župnu crkvu, ona je zbog njezina položaja, kvalitetne arhitekture i umjetničke opreme, imala temeljnu prikladnost da postane katedralom.

Obnova i prilagodba crkve za katedralna liturgijska slavlja

Požeška biskupija morala je nakon utemeljenja najprije izgraditi svoje osnovne strukture, a potom je o desetoj obljetnici djelovanja pristupila postupnoj prilagodbi župne crkve sv. Terezije katedralnim potrebama, započevši s njezinim uređenjem. Pod vodstvom i po nacrtima osječkoga arhitekta Milka Puncera i pod stručnim konzervatorskim nadzorom Ministarstva kulture, zamijenjen je istrošeni crkveni pod kamenim pločama, u svetišće je smješten kameni oltar, pored njega brončani procesionalni križ i šest velikih brončanih svijećnjaka te stalak za uskrsnu svijeću umjetnika Kuzme Kovačića. Postavljeni su potom kameni ambon i biskupska katedra s grbom dijeceznan-

skog biskupa koji je izradio Hrvoje Ljubić, a sve u skladu s liturgijskim propisima II. vatikanskog sabora. Jednom starom zvonu u zvoniku dodano je pet novih zvona tvrtke »Grassmayr« iz Innsbrucka, dotrajale stare orgulje na pjevalištu zamijenjene su novima s 40 registara koje je izradio poznati orguljar Wolfgang Eisenbarth iz Passaua, otvorene su stepenice iz glavne lađe u kriptu koja je do tada bila zazidana, sve kosti ondje pokopanih svećenika i građana tijekom XVIII. i prve polovice XIX. stoljeća položene su u jednu grobnicu, a uređena su i biskupska ukopna mjesta. Na dan desete obljetnice uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina prvoga biskupa, 27. rujna 2007., svečano je posvećen novi oltar i blagoslovljena obnovljena Katedrala te tako uspostavljena u dostojanstvu koje joj pripada. Otada se svake godine toga dana slavi svetkovina Obljetnice posvete Katedrale, koja u sebi sjedinjuje povijesni spomen na posvetu župne crkve sv. Terezije Avilske i na posvetu novoga katedralnog oltara.

Susret vjere i kulture u požeškoj Katedrali

Tijekom posljednjih godina Katedrala je obogaćena još nekim važnim pojedinostima, koje su izveli suvremeni hrvatski umjetnici. Akademik Šime Vulas izradio je drveni tabernakul, kip Gospe Lurdske smjestio na

prikladno postolje te postavio drveni križni put i ispod njega visoke svijećnjake. Na središnjemu dijelu bočnih katedralnih zidova akademski slikar Đuro Seder izradio je veliku sliku Isusova rođenja i uskrsnuća. Prema zamisli akademkinje Marije Ujević Galetović, dio kripe ispod središnje lađe uređen je kao kapela bl. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije. U taj je prostor postavljen lik Pape blaženika izliven u bronci, djelo spomenute kiparice Ujević Galetović, potom oltar u sivome kamenu koji je izradio Ivan Nestić i svijećnjaci, djelo Petra Barišića, autora i relikvijara u koji su položene Blaženikove moći, dar kardinala Stanisława Dziwisza dugogodišnjeg Papina tajnika, a zid je ukrašen mozaikom slikara Vatroslava Kuliša.

Treba spomenuti da je crkva sv. Terezije Avilske darom dobročinitelja i marom svojih župnika tijekom 250 godina prikupila značajan broj sakralnih predmeta, obogativši tako hrvatsku sakralnu baštinu. Među tim predmetima nekoliko je veoma vrijednih gotičkih i baroknih kaleža, jedan od njih je 1763. za posvetu crkve, uz lijepu liturgijsku odjeću, darovala carica Marija Terezija. Tu su i liturgijske knjige među kojima se ističu tri rukopisa iz XVII. stoljeća s notnim napjevima na četiri crte i s bogato ukrašenim inicijalima. Od kada je uspostavljena Požeška biskupija za Katedralu su nabavljeni ili su joj poklonjeni liturgijski predmeti za pontifikalna slavlja. Radi se o biskupskome štapu i svečano ukoričenome evanđelistaru u izradi Hrvoja Ljubića, o kaležu po nacrtu Ane Nade Krpelnik u izvedbi radionice »Rodić«, sve poklonjeno prigodom svečanosti uspostave Požeške biskupije, o kaležu i liturgijskoj odjeći po nacrtu Ivana Rupnika iz Rima te o kaležu, okovanome svečanom evanđelistaru i drvenome biskupskom štapu umjetnika Šime Vulas. Svi spomenuti predmeti kao i neki drugi, čuvaju se u *Riznici požeške Katedrale* te svjedoče o vjeri i ljubavi brojnih, nerijetko skromnih, ljudi koji su željeli pridonijeti slavi Božjoj i ljepoti liturgijskih slavlja. U navedenoj opremi crkva sv. Terezije Avilske dočekala je 250-tu obljetnicu svoje posvete.

NA HODOČAŠĆU U VOĆIN PROGLAŠENA SVETKOVINA GOSPE VOĆINSKE

Samo se s Bogom čuva istinsko čovjekovo

Piše: Goran Lukić • Snimili: D. Mirković i Lj. Marić

U Voćinu je 21. kolovoza održano tradicionalno hodočašće južnog dijela Požeške biskupije na kojem se okupilo više od dvadeset pet tisuća hodočasnika. Među njima su bili brojni pješaci iz požeškog kraja, (najbrojniji iz Stražemana i Davora na čelu sa stražemanskim župnikom Josipom Devčićem koji je po pedeseti puta pješačio u Voćin), potom pješaci iz daruvarskog kraja i Đulovca, ultramaratonci iz Nove Kapele i Batrine, biciklisti i drugi. Bila je to jedna od središnjih točaka Godine vjere kako je naglasio biskup Antun Škvorčević na euharistijskom slavlju koje je predvodio zajedno s pedesetak svećenika.

Blažena ti što povjerovala

Na veliki liturgijski prostor pokraj voćinske crkve u svečanoj procesiji iznesena je

iz crkve slika Gospe Voćinske koju je prije deset godina okrunio utemeljitelj Požeške biskupije bl. Ivan Pavao II. te je postavljena na počasno mjesto u blizini oltara. Biskup se najprije zaustavio pred likom Gospe Voćinske te pozvao hodočasnike da geslom ovogodišnjih marijanskih hodočašća u Požeškoj biskupiji „Blažena ti što povjerovala“ da je pozdrave. Potom je pozdravio sve sudionike slavlja i među ostalim rekao kako je Voćin silno snažno susretište Marijine vjernosti hrvatskim slavonskim Isusovim prijateljima i svojim odanim štovateljima te njihove vjernosti Mariji s kojega nitko ne odlazi osamljen i prazan. Pozvao je nazočne da sabranošću, mirom, molitvom i pjesmom posvjedoče kakvo su veliko vjeroničko srce i plemenitost donijeli na ovo hodočašće te da jedni drugima pomognu kako

bi se u Godini vjere obnovili i učvrstili u svom opredjeljenju za Isusa Krista, jedinog otkupitelja čovjeka. Biskup je zahvalio pješacima i maratoncima za žrtvu koju su podnijeli, pozdravio svećenike, posebno Franju Pavlekovića, izaslanika pečuškog biskupa Györgya Udvardija, biskupskog vikara za pastoral i župnika u Pečuhu te njegovu pratnju Ladislavu Ronta, župnika u Harkanju i Žolta Roznera, župnika i voditelja svećišta Marija Jud. Pozdravio je predstavnike javnog života - Franju Lucića, saborskog zastupnika; Alojza Tomaševića, požeško-slavonskog župana te Vedrana Neferovića, požeškog gradonačelnika.

Uspostava svetkovine Gospe Voćinske

Prije himna „Slava Bogu“ pročitan je Dekret o uspostavljanju slavlja Gospe Voćinske u liturgijskom kalendaru Požeške biskupije. U njemu biskup kaže da štovanje Isusove Majke pod nazivom Gospa Voćinska traje već nekoliko stoljeća o čemu svjedoči i mnoštvo hodočasnika u Voćinu, napose 21. kolovoza. Stoga se već stvarno postojeće štovanje Isusove Majke pod tim nazivom željelo i formalno potvrditi te se određuje da se 21. kolovoza u liturgijskom kalendaru Požeške biskupije slavi Gospa Voćinska, u Voćinu kao svetkovina, a u drugim crkvama kao blagdan.

U homiliji biskup je zapitao hodočasnike jesu li možda došli gubiti vrijeme u Voćin ili se nalaze na strateškom hrvatskom zadatku. Podsjetio je da smo u Godini vjere i da nas je papa Benedikt XVI. u apostolskom pismu „Vrata vjere“ pozvao da tijekom toga vremena „moramo neprestano svoj pogled upirati u Isusa Krista, počelnika i dovršitelja vjere“ (Heb 12,2) jer u njemu sve boli i čežnje ljudskog srca nalaze ispunjenje. Radosno ljubavi, odgovor na dramu trpljenja i boli, snaga oprastanja za primljene uvrede i pobjeda života nad prazninom smrti - sve to pronalazi svoje ispunjenje u otajstvu njegova utjelovljenja, u njegovu čovještvo, u njegovu dijeljenju naše ljudske slabosti da je preobrazi snagom svoga uskrsnuća. U njemu, umrlom i uskrsnom za naše spasenje, primjeri vjere koji su označili ove dvije tisuće godina naše povijesti zasjali su u svome punom sjaju.“

Biskup Škvorčević na slavlju 1700. obljetnice Milanskog edikata u Nišu

Raširimo ruke za novu povezanost čovječanstva

U prigodi 1700-te obljetnice Milanskog edikta na stadionu Čair u Nišu 21. rujna svečano euharistijsko slavlje predvodio je izaslanik svetoga oca Franje, milanski nadbiskup kardinal Angelo Scola.

U koncelecijaciji su bili brojni nadbiskupi i biskupi susjednih i drugih zemalja među kojima i požeški biskup dr. Antun Škvorčević te nekolicina svećenika Požeške biskupije. Prije početka misnog slavlja riječ dobrodošlice uputio je beogradski nadbiskup Stanislav Hočevar, podsjetivši da je Niš darovao svijetu Konstantina Velikoga koji je ediktom kršćanima darovao slobodu ispovijedanja vjere; Srijemska

Mitrovica bila je kraj gdje je mladi Ambrozije prohodao prvim koracima vodstva, a Milano mu otvorio vrata kršćanstva, pastirske službe i velike svetosti. – Niš i Milano danas se povezuju u novom zagrljaju kojim je Krist na križu zagrljao čitav svijet i oslobodio ga – kazao je nadbiskup Hočevar te sve prisutne pozvao da pogled upru u križ te da „raširimo ruke za novu povezanost čitavog čovječanstva. Uskrsli Krist Gospodin, koji nam donosi pravi mir, neka naš današnji svijet ispuni Duhom Svetim. Neka siđe Duh Sveti na sve nas! Jer 'samo tamo gdje je Duh Gospodnji, tamo je 'sloboda!'

Na početku prigodne homilije kardi-

nal Scola prenio je pozdrav Svetoga Oca i pozdravio okupljene hodočasnike. – „A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi“ (Iv 12,32), riječi su koje se ispunjavaju danas pred našim očima. Skupili smo se na ovom stadionu – katolici, kršćani, vjernici drugih religija i nevjernici iz Srbije, Makedonije, Kosova, Crne Gore, Bosne, Hrvatske, Slovenije, Austrije i Italije. Isus, raspeti i uskrsli, svojom porukom mira i pomirenja privukao je k sebi svakoga od nas; učinio je da iziđemo iz svojih kuća i doveo nas putem hodočašća i molitve ovamo da bi nam dao iskustiti, zajednički i osobno da je „On doista mir naš“ (Ef 2, 14) – poručio je kardinal Scola.

dostojanstvo i sloboda

Važnost povjerenja

Biskup je istaknuo kako je ovo hodočašće prigoda za oživljenje sjaja vjere naših očeva i majki tijekom trinaest hrvatskih stoljeća koji su napose na hodočašćima u marijanskoj svetišta u Mariji pronalazili uzor vjere. Na tom su putu, opredijeljeni za evanđeoske vrijednosti, živjeli dostojanstvo i bili pobjednici. Rekao je da se ne smijemo odreći toga puta zbog njih samih, a niti zbog naše sadašnjosti i budućnosti. Istaknuo je da vjera nije tek nešto usputno i nevažno kako se to mnogima čini. Podsjetio je da određene agencije za ispitivanje javnog mnijenja povremeno prave istraživanja koliko građani imaju povjerenja u političare, vojsku, policiju i Crkvu te upozorio da i to dokazuje kako je povjerenje bitna sastavnica javnog života po kojoj određeno društvo napreduje ili nazaduje. Protumačio je kako ustanova braka i obitelji dužuje svoju opstojnost upravo povjerenju i vjeri koja je moć osobe i njezina duha kojom živi blizinu prema drugoj osobi, ulazi u njezin život i ostvaruje međusobno razumijevanje, ljubav, praštanje, duboku povezanost. Kad nestane povjerenja, dodao je biskup, brak i obitelj se raspadaju. Kazao je kako je tužno kad određene društvene skupine zbog ideoloških razloga, interesa ili profita svedu brak i obitelj na čisto tehničku razinu bez duhovnog temelja gdje sve postaje konvencionalno, predmet arbitrarnog dogovora i odlučivanja u kojem se kao rješenje nudi rastava. Biskup je istaknuo da Crkva nije staromodna kad u situacijama gubitka povjerenja u bra-

ku zastupa da je od rastave bolji put nastojanje oko ponovne uspostave povjerenja i ljubavi, dara Božjega koji je moguće postići na koljenima u molitvi.

Najvažnija zadaća

Ako se s povjerenjem i vjerom na ljudskoj razini ulazi u velike životne mogućnosti, dodao je biskup, Abrahamov i Marijin primjer iz današnjih svetih čitanja svjedoči nam što je mo-

guće kad se u Boga ima povjerenje, kad se u njega vjeruje i surađuje s njime. Istaknuo je kako takvo povjerenje utječe i na međuljudske odnose. Marija, koja vjeruje Bogu, hrli u gorje Judino k Elizabeti čije je dijete zaigralo na glas njezina pozdrava. Brojni hodočasnici pohrlili su u gorje papučko da bi se u Voćinu susreli s Marijom te da bi u njihovu srcu zaigralo djelo Božje. Osvrnuo se na stanje u Hrvatskoj i rekao da bismo na ovom hodočasničkom slavlju mogli kritizirati političare, gospodarstvenike i mnoge druge zbog toga što u Hrvatskoj nije onako kako bismo željeli, ali da se tim putem nikamo ne stiže. Marija iz vjere, nastavio je, ne kritizira nego provjerava u navještenju i samog anđela, ponudu Božju koju joj donosi i pita kako će to biti te iz vjere odbija sve ono što joj oduzima dostojanstvo i slobodu, opredjeljuje se za suradništvo s Bogom po kojem može najdalje stići. Biskup je istaknuo kako je to najvažnija zadaća i vjernika u Hrvatskoj - propitivati što tko nudi u politici, medijima, odgoju, zdravstvu i kulturi; prozreti ideološke i profitne zavodnike koji oduzimaju slobodu i svode čovjeka na svoj interes, biti na strani Božjeg odabira i tako čuvati istinsko čovjekovo dostojanstvo i slobodu. Pozvao je nazočne, napose bračne drugove, članove obitelji i mlade da na ovom hodočašću u Godini vjere posvjedoče Isusu Kristu kako vjerom i vjernošću žele slijediti njegov evanđeoski put.

Nakon homilije slijedila je svečana isповijest vjere. Nazočni su u tišini saslušali pojedine članke Apostolskog vjerovanja nakon čega ih je biskup zapitao „vjerujete li“, a svatko za sebe odgovorio „vjerujem“ te su

potom zajednički pjevajući zamolili „umnoži nam vjeru“.

Nakon završetka popričesne molitve na liturgijskom prostoru ugasila su se električna svjetla, svi su upalili svijeće i sudjelovali u službi hvala i molbenica Mariji. Sliku Voćinske Gospe mnoštvo je ispratilo u crkvu na njezino mjesto i ondje joj pjesmom još dugo iskazivalo hvalu. Biskup je na oproštaju rekao hodočasnici da odlaze svojim domovima ispunjeni svjetlom i pozvao da ga čuvaju kako ga nitko ne bi ugasio nego da od njega žive.

Novi hrvatski blaženik

Beatifikacija Miroslava Bulešića

U pulskoj Areni 28. rujna slavlje je beatifikacije novog hrvatskog blaženika Miroslava Bulešića. Dokument o beatifikaciji hrvatskog svećenika i mučenika kojeg su u njegovoj Istri ubili komunisti u kolovožu 1947. godine potpisao je papa Benedikt XVI. u prosincu prošle godine. Na spomenutoj svečanosti, koju predvodi kardinal Angelo Amato, prefekt Kongregacije za proglašenje svetih, sudjeluje biskup Antun Škvorčević s

više od pedeset svećenika Požeške biskupije i nekoliko autobusa vjernika.

Bulešić je rođen 1920. u istarskom selu Čabrunici, župe Svetvinčenat. Za svećenika zaređen 11. travnja 1943. nakon čega je imenovan župnikom u Baderni. U toj se župi slijedeće dvije ratne godine zdušno trudio u pastoralnom djelovanju te se istodobno hrabro i nesebično zauzimao za ljude, osobito za one koji su u ratnom vohoru bili najugroženiji. Na Poreštini, kao i po svojoj Istri, tada djeluju tri vojske: partizani, fašisti i Nijemci. No kroz cijelo to vrijeme mržnje, Bulešić je sačuvao univerzalnost i principijelnost katoličkog svećenika o čemu svjedoči njegova izjava: „Ja sam katolički svećenik i podijelit ću svete sakramente svima koji ih zatraže: i Hrvatima i Nijemcima i Talijanima“. Protivnicima i progoniteljima poručuje: „Moja osveta je – oprost“. U jesen 1945. imenovan je župnikom u Kanfanaru. Komunisti su ga pokušali nagovoriti neka se makne iz Kanfanara, neka pođe u Italiju: tamo je studirao, tamo ima rodbine i prijatelja, tamo će biti na miru. No on je odvratio: „Ovdje je veća potreba za svećenicima, ovdje treba ostati“.

Na otvorene prijetnje komunisti, odgovorio je: „Ako me ubiju, ubit će me za vjeru i Boga“. U subotu 23. kolovoza 1947. godine, kad su razulareni komunisti upali u župnu crkvu u Buzetu, s namjerom da spriječe Krizmu, Bulešić je svojim tijelom branio Svetohranište i u njemu Presveti oltarski sakrament. Krizma u Lanišću održana je idućeg dan, u nedjelju, na blagdan sv. Bartola apostola. Kad su bili svi krizmani, pobunjenici su ušli u kuću i nožem ubili Bulešića.

PROSLAVLJEN BLAGDAN SV. LOVRE, ZAŠTITNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE

Crkva danas treba takvih zaljubljenika u Boga kao

Piše i snimila: Ljiljana Marić

Požeška biskupija 10. kolovoza svečano je proslavila blagdan sv. Lovre, đakona i mučenika, svoga nebeskog zaštitnika kao i zaštitnika biskupijskog Caritasa. Središnje slavlje u drevnoj svečevoj požeškoj crkvi predvodio je križevački biskup Nikola Kekić uz koncelebraciju šibenskog biskupa Ante Ivasa i domaćeg Antuna Škvorčevića te brojnih svećenika. Na slavlju su sudjelovali i župni Caritasovi volonteri te predstavnici onih koji su ove školske godine primali biskupijsku stipendiju.

Zahvala Caritasovim volonterima

Na početku slavlja biskup Škvorčević je u pozdravu biskupu Kekiću rekao kako ga rado primaju u Požegi i od srca pozdravljaju kao vrsnog sina hrvatskog Žumberka, pastira grkokatolika koji žive i na području naše biskupije, napose u župi Lipovljani i Nova Kapela. Riječi dobrodošlice zatim je uputio i biskupu Ivasu.

– Posebna radost ove svetkovine ste vi, predstavnici Caritasa iz naših župa. Zahva-

ljudem vam za dobro koje činite uz molitvu da vam sv. Lovro udijeli uvijek novo oduševljenje u služenju siromasima, bolesnima, starima i drugima u potrebi. Zahvaljujem požeškim volonterima i mladima koji su sinoć molitvenim bdijenjem stvorili snažno duhovno ozračje ovoga blagdana – istaknuo je biskup.

Svjedoci u društvu

Na kraju je biskup prisutne potaknuo da mole sv. Lovru da u godini vjere posreduje kod Boga kako bi učvrstio vjeru svim članovima naše mjesne Crkve te da pomogne da budu svjedoci Isusa Krista u hrvatskom društvu i vjeru odjelotvore ljubavlju, napose prema onima čije su nevolje prevelike zbog gospodarskog stanja u kojem se nalazi naša domovina. –Molimo i za one koji ne mogu živjeti od svoga poljodjelskog rada te ovih dana traže od hrvatskih vlasti da im u skladu s pravедnošću i u okviru postojećih mogućnosti pomognu ostvariti njihova osobna i obiteljska prava i dostojanstvo – kazao je biskup.

Biskup Kekić u uvodu slavlja zahvalio je biskupu Škvorčeviću na pozivu u Požegu te rekao kako je sv. Lovro, kojemu je uzor bio prvomučenik đakon Stjepan, pun Duha Božjega svoje dužnosti vršio savjesno sav predan Bogu i Crkvi kojoj je pripadao. – Na početku ovog euharistijskog slavlja zapitajmo se kako svatko od nas ovdje nazočnih vrši svoje dužnosti kako prema Bogu, tako i prema svojim bližnjima. Budimo pri tom iskreni prema samima sebi pa ćemo sigurno uvidjeti da na tom polju ima puno propusta. Utecimo se, stoga, kako je to činio i sv. Lovro, Bogu milosrdnome da nam i ovog puta oprost i ojača našu volju da činimo samo dobro – poručio je biskup Kekić.

Plodonosno stablo

U homiliji progovorio je o katoličkim slavlji-ma tijekom kalendarske godine počevši od onih nedjeljnih do najvećih svetkovina koje nas ovdje na zemlji povezuju sa životom Isusa Krista i njegove majke Marije. Osim nedjelja i svetkovina vjernici se na spomen-dane pojedinih svetaca spominju onih koji su u svom životu bili Bogu vjerni, neki su od njih umrli i mučeničkom smrću. – Mi se takvih spominjemo na dan njihove smrti, odnosno njihova rođenja za nebo. Zasluga Isusa Krista smrt svakog dobrog čovjeka bilo koje vjere, boje, rase i nacije, znači rođenje za vječni život u Bogu. Tako bijaše i za našeg Lovru, arhidakona rimske Crkve, mladića iz Španjolske čije je sposobnosti i talente upoznao njegov učitelj u vjeri, papa Siksto II. – kazao je križevački biskup.

Dodao je da je Papa Lovri uz đakonsku službu povjerio da bude neka vrsta kancelara koji će voditi brigu o crkvenim spisima i materijalnom dobru rimske Crkve tj. biskupijskoj ekonomiji koji se brine i za siromašne. Svi ti poslovi išli su mu jako dobro. Onda je došao najveći ispit u životu – pogaziti sve u što je do tada vjerovao, pokleknuti pred neprijateljem Crkve, odreći se Krista ili hrabro i neustrašivo posvjedočiti da je kršćanin i da je za Krista spreman poći u smrt. Tako je Lovro postao mučenik. –I to malo zrno zvano Lovro s ognja je bačeno u zemlju da bi iz njega izraslo plodonosno stablo s kojega kršćanski svijet već, evo, više od 1750 godina bere sočne duhovne plodove. Takvih junaka, takvih zaljubljenika u Boga Crkva danas itekako treba. Neka ova Godina vjere bude početak istinskog obraćenja svih nas, početak boljega puta – poručio je biskup Kekić.

Program za caritasove volontere

Na kraju slavlja biskup Škvorčević predvodio je molitvu za Požešku biskupiju te čestitao blagdan svetog zaštitnika svim djelatnicima biskupijskog Caritasa na čelu s ravnateljem Goranom Lukićem kao i članovima župskih Caritasa. Zahvalio je svima za sudjelovanje na slavlju, napose biskupu Kekiću koji je posvjedočio zajedništvo dviju mjesnih Crkava i dvaju obreda s obzirom da on pripada bizantinsko-slavenskom obredu.

Nakon svete mise u Dvorani sv. Terezije Avilske održan je za Caritasove volontere

što je bio sv. Lovro

i stipendiste program koji je vodila Višnja Mikić, a u kojem je sudjelovao požeški zbor mladih „Risus“ te ženski vokalni sastav „Golubice“ iz novokapelačke župe. Goran Lukić, ravnatelj biskupijskog Caritasa, u prigodnom obraćanju zahvalio je svim volonterima na njihovom požrtvornom radu, a među njima i ocu biskupu, koji je, kako je kazao, među najvećim caritasovim volonterima budući da svakodnevno moli za njih kao i za sve ljude kojima volonteri i svi mi zajedno služimo. U svojoj prigodnoj riječi biskup Škvorčević podsjetio je na važnost Caritasa i rekao kako bez njega nema Crkve pa tako niti mjesne. - Caritas je nastojanje oko ostvarivanja Isusova evanđeoskog pristupa čovjeku. On se poistovjetio s najmanjima, siromašnima, bijednima. Caritas nije tek neka humanitarna akcija, nego sastavni dio naše vjere kojom prepoznajemo Isusa Krista u malenom i bijednom čovjeku te mu pristupamo poklonivši mu se. Lakše se Isusu pokloniti u Crkvi nego li u nevoljnom stanju našega bližnjega, ali vi svjedočite da je to moguće i tako ne dopuštate da vam vjera ostane mrtva - istaknuo je biskup. Dodao je kako je proslava sv. Lovre u Godini vjere posebna prigoda za poticaj volonterima župskih Caritasa da još snažnije promiču djelotvornost vjere ljubavlju u svakoj župi biskupije. Više od materijalnoga, objasnio je biskup, bolesnima i siromašnima potrebna je naša prisutnost, toplina srca, lijepa riječ.

Zatim je Antun Karlik iz Gornjih Bogićevaca posvjedočio o radu njihova župskog Caritasa, a Svjetluška Kovač, voditeljica caritativne skupine u župi Daruvar, s dvoje dječjih volontera progovorila je o brojnim akcijama Caritasa koje provode u svojoj župi. Ivan Jaković iz Župe bl. Ivana Merza u Slatini, student prve godine Arhitektonskog fakulteta, zahvalio se u ime svih stipendista biskupije na daru koji im omogu-

ćuje studiranje. Program u dvorani završio je molitvom i blagoslovom koji je na sve volontere i druge nazočne zazvao biskup Škvorčević.

Biskup u prognaničkom naselju Kovačevcu

U oči blagdana sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije i njezina Caritasa, biskup Antun Škvorčević pohodio je 9. kolovoza prognaničko naselje Kovačevac u kojem uglavnom žive stariji prognanici iz Bosne i Hercegovine koji su smješteni u montažne kućice. Biskup je s njima slavio svetu misu. Rekao je da ovom svetom misom želi, kao i prijašnjih godina, iskazati pažnju prognanicima, s njima zahvaliti Bogu za sve dobro koje nam udjeljuje pa i za poteškoće kroz koje nas vodi te ga moliti da nam kao sv. Lovri dadne dovoljno snage da i u najtežim situacijama imamo dovoljno pouzdanja u njega.

Na početku homilije biskup je spomenuo kako cijela Crkva danas slavi sv. Tereziju Benediktu od Križa, mučenicu nacističkog sustava, koju je blaženi papa Ivan Pavao II. proglasio suzaštitnicom Europe, a čije nas svjedočanstvo uvodi u smisao trpljenja i umiranja za Isusa Krista. Istaknuo je da je sv. Terezija Benedikta od Križa kao Židovka otkrila u Isusu Kristu dublje dimenzije svoga postojanja, smisao nevolje, muke i trpljenja, slobodu koja vodi k Bogu i punini života. Postala je kršćankom, ušla u strogi red karmelićanki, bila progonjena od nacista, strpana u logor i ubijena, ali u Isusu Kristu pobjednica. Biskup je potom izložio nazočnima

kako patnja i trpljenje kad ih poput Isusa Krista i svetaca prihvatimo iz slobode, nisu povezani s gorčinom i nemoći, nego su put kojim se pobjeđuje. Na kraju homilije pozvao je prisutne vjernike da poput sv. Terezije Benedikte od Križa i sv. Lovre svoje životne pustinje, muke i nevolje pretvore u veliku prigodu osvajanja smisla života po prikazanju samih sebe Bogu. Nakon svete mise zadržao se s prognanicima u razgovoru, a tajnik Ivica Bošnjak podijelio im je novčani dar Požeške biskupije. (I. I.)

CARITASOV DAR POŽEŠKOJ BOLNICI

Pažnja i solidarnost s bolesnima

U požeškoj Općoj županijskoj bolnici, 6. kolovoza biskup Antun Škvorčević u pratnji v. d. ravnatelja Caritasa Požeške biskupije Gorana Lukića te bolničkog dušobrižnika Josipa Krpeljevića predao je ravnatelju bolnice prof. dr. Željku Glaviću Caritasov dar, Combi Drive, kirurški set za operaciju polipa u ORL području. Biskup je istaknuo da biskupija 10. kolovoza slavi sv. Lovru, svoga nebeskog zaštitnika i zaštitnika svoga Caritasa te da mu je drago što u toj prigodi svojim darom može izraziti pažnju i solidarnost s bolesnicima, a ujedno i iskazati zahvalnost liječnicima i ostalom bolničkom osoblju na čelu s ravnateljem, a za ljubav i požrtvornost kojom služe bolesnicima. Spomenuo je da Crkva u duhu svoga poslanja molitvom trajno duhovno prati bolesnike u njihovim poteškoćama, da im svjedoči svoju blizinu po bolničkim dušobrižnicima, a da donacijama u okviru svojih mogućnosti nastoji davati doprinos i na materijalnom području. Biskup je zazvao Božji blagoslov na one koji će se služiti darovanim uređajima kao i na bolesnike za koje su namijenjeni.

Voditelj ORL odjela požeške bolnice primarijus mr. sc. dr. Miljenko Vukoja istaknuo je da će novi uređaji značajno unaprijediti rad s pacijentima te je zahvalio biskupu i Caritasu na daru. Prof. dr. Željko Glavić rekao je kako je Požeška biskupija od svojih početaka donacijama nastojala doprinositi poboljšanju opremljenosti bolnice te da je današnja donacija posebno vrijedna zbog manjka sredstava za nabavu opreme zahvalivši tako darovateljima. (I.I.)

OBITELJI S BROJNOM DJECOM HODOČASTILE U VOĆIN

Molimo da u Hrvatskoj pobijedi zdrav odnos prema braku i obitelji

Piše i snimio: Goran Lukić

U Voćinu na svetkovinu Uznesenja Marijina na nebo, 15. kolovoza održano je treće biskupijsko hodočašće obitelji s brojnom djecom. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima iz Slatinskog dekanata i drugih dijelova Biskupije.

Pozdravljajući obitelji s brojnom djecom biskup je istaknuo znakovitost njihova hodočašća u Voćin upravo na Veliku Gospu kada slavimo pobjedu života u Majci Sina Očeva rođena kao čovjeka. Pozvao ih je da Majci pobjednici povjere svoje obitelji, žrtvu i ljubav, opredjeljenje za život, sve poteškoće koje prate njihova nastojanja u bračnom životu i odgoju djece. Potaknuo ih je da mole kako bi u Hrvatskoj pobijedio zdrav odnos prema braku, majčinstvu i obitelji.

Zvezdani znak

U homiliji biskup je istaknuo da nam je Bog po sv. Ivanu u Knjizi otkrivenja, iz koje smo

čuli ulomak u prvom čitanju, obznanio da je konačna pobjeda života povezana s trudnom ženom koja rađa te da je ona nebeski zvezdani znak te pobjede. Spomenuo je kako evanđelist povezuje ženu majku s Kovčegom saveza dajući rađanju značenje ostvarivanja savezništva s Bogom. Protumačio je da pisac Knjige otkrivenja u toj slici predstavlja ponajprije Crkvu u kojoj je prisutan Isus Krist, pobjednik nad smrću, a koja po sakramentu krštenja u snazi Duha Svetoga rađa novo potomstvo za život vječni. Dodao je da je Crkva u toj slici vidjela uvijek i Mariju, Isusovu Majku, sliku i znak Crkve. Biskup je podsjetio hodočasnike na izazov sadržaja vjere koji nam je na svetkovinu Marijina uznesenja pred očima - po majčinstvu jedne jednostavne žene, svjesno prihvaćenom iz vjere u suradnji s Bogom pobijedio je život po Božjem naumu. Pored toga, rekao je, jedna žena prispjela je k punini osobnog života i proslavi upravo po majčinstvu. Sve to, naglasio je, ima veliko značenje u suvremenoj kulturi koja sve više gubi osjećaj za prirodni odnos prema braku, obitelji i majčinstvu te zarobljena jednostranim tehnološkim pristupom stvarnosti ne uspijeva vidjeti smisao ljudskog postojanja u ljubavi kao jedinom čvrstom temelju života. Kazao je kako sedmeroglavi zmaj iz Knjige otkrivenja, protivnik žene i rađanja, dobiva nove oblike u suvremenom društvu i da život ne može pobijediti po njegovim naporima pa ni onda kad su oni pretočeni u državne zakone. Život pobjeđuje samo po onima koji znaju pobjeći u pustinju prijezira i odbačenosti od takvog društva te koji ostaju vjerni životu, braku i obitelji, dostojanstvu žene i majke po Božjem naumu. Biskup je izrazio radost

što su se obitelji s brojnom djecom svrstale među takve Božje prijatelje u Hrvatskoj koji se na svom hodočašću združuju s Marijom, u njoj nalaze uzor, zaštitu i pomoć te u njoj vide znak one punine života u koju je dospjela kao vjerna roditeljica i majka.

Susret ohrabrenja i radosti

Nakon popričesne molitve središtem Voćina krenula je procesija s likom Gospe Voćinske. Osobitu čar i snagu dali su joj roditelji koji su vodili svoju djecu za ruke dokazujući da se žele povezati s Marijom kako bi ih ona vodila putem pobjedničke ljubavi njezina Sina Isusa Krista. Nakon povratka procesije u crkvu biskup je pred Gospinim likom predvodio molitvu povjere obitelji Isusovoj Majci.

Slijedio je podnevni odmor tijekom kojega su obitelji po starom hodočasničkom običaju u voćinskom parku blagovale i međusobno dijelile hranu koju su ponijele od kuće. Potom je program nastavljen susretom obitelji u dvorani Hrvatskog doma na kojem je sudjelovao i biskup Antun sa svećenicima i bogoslovima, a koji je vodila novinarka Višnja Mikić. Bio je to susret ohrabrenja, radosti i međusobne potpore u okviru kojega je obitelj Ivana i Verice Hrmo, vjeroučitelja iz Lipovljana te Marijan Jaković iz Voćina kao i obitelj Marice i Miroslava Kordića iz Pleternice posvjedočila kako nastoji duhovno i materijalno organizirati svoj život. Biskup Antun je u zaključnoj riječi podsjetio na prijašnja višegodišnja okupljanja obitelji o Božiću u Požegi te o odluci da se nakon izgradnje crkve u Voćinu ona održavaju na hodočasnički način na Veliku Gospu. Obitelji su i ovom prigodom izrazile svoju suglasnost da tako ostane i ubuduće. Biskup im je još protumačio nastojanja Biskupije i Caritasa da za njih tijekom godine organizira regionalne susrete duhovne naravi i pruži materijalnu pomoć u okviru svojih mogućnosti. Jedan od takvih planova je i stipendiranje sedamdesetak mladih godišnje. Nakon biskupovog blagoslova u organizaciji Caritasa Požeške biskupije i njezina ravnatelja Gorana Lukića oko 300 nazočnih obitelji primilo je novčanu pomoć. Hodočašće je završilo zajedničkom pobožnošću križnog puta u crkvi.

PREDVEČERJE VELIKE GOSPE U KLOŠTRU KRAJ SLAV. Kobaša

Tamo gdje je nestala ljubav i žrtva, zavládala je smrt

Piše i snimila: Višnja Mikić

U Kloštru pokraj Slavonskog Kobaša, jednom od najstarijih marijanskih svetišta u našoj biskupiji, uoči svetkovine Velike Gospe okupili su se brojni hodočasnici iz novokapelačke i slavonskobrodske Posavine. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević koji je u pozdravu vjernicima rekao kako se ovo hodočašće u godini vjere odvija pod geslom „Blažena ti što povjerova“ te da želimo povjeriti Isusovoj Majci sve terete svoga života, ali napose moliti za najdragocjeniji dar, rast i čvrstinu vjere u hrvatskim obiteljima i društvu, napose među mladima. Potom je predvodio čin pohvala Gospi Kloštarskoj.

U homiliji biskup je hodočasnike podsjetio da se nalaze u svetištu kamo su stoljećima hrlili brojni žitelji ovog dijela Hrvatske i Bosne da bi posvjedočili Mariji odanost, a Isusu i njegovoj Crkvi vjernost. U ispovjedaonici obdareni slobodom od grijeha, a u svetoj pričesti zalogom besmrtnosti, vraćali bi se svojim domovima duhovno snažniji. Zahvalio je hodočascima što neumanjenim žarom nastavljaju putem svojih majki i otaca dajući primjer djeci i mladima u nastojanju oko življenja evanđeoskih vrijednosti u obitelji i društvu pomažući im tako da se usred velikih

poteškoća i kušnji duhovno ne izgube i ne postanu žrtve kulture smrti. Istaknuo je da danas slavimo pobjedu života u Mariji, vjernoj Božjoj suradnici po djelu njezina božanskog Sina Isusa Krista. Biskup je potom rekao kako su teški i ozbiljni problemi gospodarske naravi koji tište brojne ljude napose u Slavoniji, o čemu svjedoče i pokušaji poljoprivrednika da ovih dana izbore svoja prava i dostojanstvo, ali da se drama Hrvatske događa i ondje gdje umire čovjek, gdje vlada kultura smrti.

Za primjer je naveo događanja na političkoj razini gdje se zastupaju uvjerenja i donose zakoni koji nisu u skladu s čovjekovom naravi, gdje se promiču sustavi u kojima je čovjek „tehnička roba“ podložan manipulaciji u rođenju i smrti, gdje u gospodarstvu prevlada sebičnost kao jedino mjerilo rada, gdje se u odgojno-obrazovnom sustavu djeci i mladima nameću ideološki pristupi i oduzima roditeljima sloboda da im po svojoj savjesti prenose vrijednosti, gdje vlada individualizam u braku i na drugim razinama te se raspadaju međuljudski odnosi, a sve se svodi na potragu za hedonističkom lagodnošću. Tamo gdje je nestala ljubav i žrtva, konačno je zavládala smrt, zaključio je biskup. Istaknuo je kako čovječanstvo, osim Isusa

Krista i njegove ljubavi, ne poznaje drugog puta kojim je moguće to ljudsko stanje liječiti i pokrenuti procese pobjede života nad smrću. Dok se radujemo što je Marija postala dionicom punine života koju može udijeliti Božja ljubav, nastavio je biskup, potrebno je u Hrvatskoj na svim razinama otvarati prostore toj Božjoj pobjedi opredjeljenjem za evanđeoske vrijednosti u osobnom i javnom životu. Također je pozvao vjernike da se na ovom hodočašću poput Marije ispune energijom Isusova Duha, da po njemu budu hrabri u slobodi koja bira dobro, moćni za ljubav u braku koja vjeruje životu i prima djecu kao Božji dar. Na kraju homilije biskup je zamolio Isusovu Majku da pomogne kako bi u godini vjere svi njezini hrvatski štovatelji postali još snažniji promicatelji Isusove pobjede života nad smrću.

Na kraju slavlja za starom kloštarskom zavjetnom slikom krenula je procesija koju je biskup završio činom predanja Blaženoj Djevici Mariji. Hodočasničko slavlje završilo je klanjanjem u crkvi duboko u noć.

16. OBLJETNICA USPOSTAVE BISKUPIJE I 250. OBLJETNICA POSVETE KATEDRALE

Požeška biskupija ove godine spominje se svoje 16. obljetnice od kako ju je 5. srpnja 1997. godine utemeljio blaženi papa Ivan Pavao II., a 27. rujna iste godine svečanim misnim slavljem i ređenjem prvoga požeškog biskupa dr. Antuna Škvorčevića uspostavljena je i započela svoj povijesni hod. Tom prigodom požeška župna crkva Sv. Terezije Avilske uzdignuta je na čast katedrale, a deset godina kasnije, 2007. godine, dostojno je i temeljito uređena a novi oltar posvećen. Ove godine ujedno je i 250. obljetnica posvete crkve. Dani Požeške katedrale počinju 27. rujna a traju do konca listopada. Na programu su, među ostalim, tih dana Orguljaške večeri te predstavljanje nove monografije o kasnobaroknoj crkvi Sv. Terezije Avilske. Sredšnji događaj na biskupijskoj razini je Biskupijski dan 12. listopada kada će u Katedralu hodočastiti svećenici, vjeroučitelji i članovi dječjih zborova, dok je središnji događaj na gradskoj razini slavlje svetkovine sv. Terezije Avilske 15. listopada.

DUHOVNE VJEŽBE ZA SVEĆENIKE

U Domu sv. Augustina u Velikoj isusovac p. Ivan Fuček predvodio je od 8. do 11. rujna duhovne vježbe za četrdesetak svećenika naše biskupije. One su bile obvezne za mlade svećenike do deset godina svećeništva i ujedno sastavni dio pripreme za skoru beatifikaciju Miroslava Bulešića, prvog svećenika mučenika komunističkog progona. Svojim bogatim duhovnim iskustvom i širokim znanjem P. Fuček je putem razmatranja po modelu sv. Ignacija Lojolskog uvodio mlade svećenike u promišljanja o važnim životnim pitanjima te pomagao njihovu slobodu da se u godini vjere pročisti u opredjeljenju za Isusa Krista kao i za svećeničko zvanje i poslanje. Nakon svakog razmatranja svećenici su imali polusatno klanjanje pred Presvetim. Biskup Antun Škvorčević svakodnevno je nazočio duhovnim vježbama i sa svećenicima slavio svetu misu. Sudjelovanje na duhovnim vježbama i proglašenju blaženim Miroslava Bulešića u Puli sastavni su dio ovogodišnjeg programa trajne formacije mladih svećenika Požeške biskupije. (I.I.)

MNOŠTVO HODOČASNIKA NA SLAVLJU GOSPE OD SUZA U PLETERNICI

Prihvaćamo li križ i trpljenje ili smo postali njegovi neprijatelji?

Piše: Goran Lukić • Snimio: D. Mirković

Prigodom blagdana Gospe od Suza, 31. kolovoza u istoimeno svetište u Pleternici hodočastilo je nekoliko desetaka tisuća vjernika iz posavskoga i požeškog kraja te drugih dijelova Požeške biskupije kao i iz susjedne Đakovačko-osječke nadbiskupije. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s rektorom svetišta Antunom Čorkovićem, misionarom Božom Radošem, voditeljem devetodnevne pripreve za blagdan te drugim svećenicima. Biskup se najprije zaustavio pred likom Gospe od Suza koji je iznešen iz crkve na liturgijski prostor i uputio trostruki pozdrav Isusovoj Majci na koji su svi nazočni odgovarali pjevanim poklikom „Blažena ti što povjerova“.

Kultura života

U homiliji biskup je ispriopovjedio svoj doživljaj iz bogoslovskih dana koji se zbija na putovanju vlakom od Slavonskog Broda do Zagreba gdje je prisustvovao razgovoru dviju žena. Rekao je kako je jedna od njih predstavila drugoj svu težinu svoga obiteljskog života zbog muževa pijanstva i nesretne smrti sina. Posvjedočila je da je provodila dane i noći ispunjene tugom i plačem dok je jedna susjeda nije pozvala da pođe s njom na hodočašće Gospi od Suza u Pleternicu gdje je ozdravila, pronašla

duhovnu snagu kojom je mogla nositi sve nevolje osobnog i obiteljskog života te je postupno uspjela odvratiti muža od pijanstva. Spomenuo je kako mu se ženino rješenje životne težine učinilo tada ponešto naivnim, ali kad je i sam počeo dolaziti u Pleternicu, otkrio je tajnu snage Marijinih suza.

Protumačio je kako nas naviještena Božja riječ uvodi u povijest ljudskih suza, od Rahelinih do Isusovih na križu i dovodi do svjedočanstva iz Knjige otkrivenja da vrijeme suza prestaje s uspostavom punine života o Isusovu slavlju dolasku. Osvrnuo se na evandeosku scenu pod križem kad Isus u najtežim patnjama i poniženju, u vlastitim suzama i bolima predaje učenika Ivana Majci patnici i Majku učeniku. Istakao je da je to najsnažniji događaj u povijesti suza naše zemlje. Dok Isus u boli svjedoči svoju posvemašnju vjernost Ocu i svojim suzama daje smisao svim ljudskim suzama i patnjama, uspostavlja snažnu povezanost učenika i Majke koji su mu u patnji ostali do kraja vjerni. Upravo vjernost Isusova Ocu i ljudima te združenost učenika i Majke s njime u patnji, povezala je u otajstveno jedinstvo ljudske suze nemoći i božanske moćne suze ljubavi i dala našim patnjama smisao, ustvrdio je biskup. Dodao je kako se ta čudesna združenost Isusove patnje ljubavi i ljudske patnje nemoći i danas trajno ostvaruje po onima koji poput Marije i Ivana vjerom pristupaju Isusu raspetome, povjeravaju mu svoju nemoć, preuzimaju slabosti i patnje drugih, postaju dionicima slobode koja prihvaća težinu života i nose je snagom onog smisla koju mu daje Isusova sloboda ljubavi. Istaknuo je da ljubav povezana sa žrtvom ispunja čovjeka smislom i snagom više negoli išta drugo te da je u naše vrijeme bl. Ivan Pavao II., utemeljitelj Požeške biskupije, svojom patnjom posvjedočio kako se gradi kultura života i promiče civilizacija ljubavi.

Pobjeda malodušja

Biskup je istaknuo kako je Marija tijekom trinaest hrvatskih stoljeća, napose u teškim vremenima komunističkih progona, sakupljala naše ljudske suze nemoći u svoje majčinsko srce, sjedinjavala ih sa svojim i Sinovljevim moćnim suzama ljubavi, služila našoj slobodi kojom su mnoge majke, muževi i žene, mladi i stariji prihvaćali patnje svjedočeći vjernost Bogu te da smo uz njezinu pomoć pobjeđivali napast malodušja i beznađa. Naglasio je koliko je u današnjem hrvatskom društvu potrebno naviještati i svjedočiti snagu Isusove patnje i križa, pomoći mladima da ne postanu žrtvom hedonizma, robovima ovisnosti o različitim porocima, ljudima izgubljenog dostojanstva i nade. Dodao je kako se i u nekim vjerskim krugovima zapaža težnja za bijegom od žrtve, za postignućem zdravlja i oslobođenja od tereća života čudesnim putem ili određenim tehnikama koje pokatkad u različitim oblicima nude i pojedini svećenici. Kazao je da nam je napose u godini vjere potrebno provjeriti jesmo li Isusovi vjernici upravo u prihvaćanju trpljenja i nevolja života ili smo ispraznili križ, postali njegovi neprijatelji kako je apostol upozoravao svoju kršćansku zajednicu. Biskup je pozvao hodočasnike da i danas zahvale Isusovoj Majci za njezino služenje ovdje u Pleternici našim patnjama i suzama, našoj slobodi i pobjedi u Isusovu Križu.

Nakon popričesne molitve slijedila je procesija s likom Gospe od Suza koji je prolazio kroz mnoštvo vjernika, a za to vrijeme izricane su pohvale Isusovoj Majci. Biskup je na kraju zahvalio hodočascima što su bili dionici snažnijeg duhovnog festivala nego li je festival pjesme koji se istovremeno održavao u Požegi.

HODOČAŠĆE SLAVONSKO-PODRAVSKOG DIJELA BISKUPIJE U VOĆIN

U nejasnim i nemoćnim vremenima najvažnije je imati Božju jasnoću

Vjernici slavonsko-podravskog dijela Požeške biskupije, od Virovitice preko Slatine do Našica, hodočastili su u Voćin 8. rujna na blagdan Rođenja BDM. Okupilo se oko dvadeset tisuća hodočasnika, a mnogi od njih stigli su pješice. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s brojnim svećenicima.

Piše i snimio: Ivica Bošnjak

Biskup je pohvalio hodočasnike što svojom brojnošću i pobožnošću svjedoče odanost Isusovoj Majci koja im pomaže da budu dionici života ostvarena u Sinu njezinu Isusu Kristu, u ljubavi nje govoj na križu. Pozvao ih je da na ovom hodočašću u godini vjere mole za snagu, veličinu i dubinu u vjeri, da mole za obitelji i za ljude pogođene trpljenjem, bolešću i drugim teretima.

Hrvatsko sabrano srce

Biskup je na početku homilije istaknuo kako je svjestan da su hodočasnici, napose pješaci, na svoje veliko dobro prihvatili žrtvu putovanja u Voćin i spremno podnosili vrućinu. Upozorio ih je kako nam u današnjim svetim čitanjima Bog svjedoči koliko je otvoren za čovjeka i koliko želi s njime ostvariti svoj naum na zemlji. U prvom čitanju prorok Mihej najavljuje da će po jednoj ženi i njezinu porodu započeti proces čovjekova uzdignuća do najvišeg dostojanstva i da će u njemu pobijediti život. Dodao je kako nam današnje evanđelje poručuje da je svoj naum Bog ostvario po Mariji i Josipu, jednostavnim ljudima pozorna srca koje čuje i razumije Božji plan, ljudima koji s njime surađuju i ostaju čvrsto povezani i onda kad im se drugi rugaju jer

ne poznaju i ne razumiju Božje istine. Biskup je rekao hodočascima da želi danas u Voćinu zajedno s njima zahvaliti Mariji što je imala takvo srce za Boga. Zapitao se gdje je danas takvo hrvatsko sabrano srce koje želi Boga čuti. Rekao je vjernicima da razumije njihov odgovor jer su upravo zato došli da bi posvjedočili jedni drugima, Isusovoj Majci i Bogu da Hrvatska u njima ima svoje srce pozorno za njega, svrstavajući se tako među ona imena koja navodi današnje evanđelje te da se za to isplati i žrtvu podnijeti.

- Kad vas se počne mjeriti kriterijima politike, gospodarstva, kulture i znanosti mogao bi netko zaključiti da vi niste oni od kojih se može nešto ozbiljnije očekivati. Ali Bog ima svoja mjerila te voli mala mjesta poput Betlehema, voli jednostavnog, male na i ponizna čovjeka i to zato što oni koji su zabavljeni svojim važnim ljudskim poslovima, nemaju vremena osluškiivati ga, a kamoli ga razumjeti i s njime se sporazumjeti. Vi ste mali, jednostavni, nerijetko siromašni, stariji i bolesni hrvatski ljudi koji ste došli u ovo svetište posvjedočiti Bogu da znate kako on s vama računa, da mu otvarate svoja bića kako bi on po zagovoru Isusove Majke u vaša srca unio svoje svjetlo i snagu i da u ovim nejasnim i nemoć-

nim hrvatskim i svjetskim vremenima odlazite svojim kućama s Božjom jasnoćom. To je čvrsto hrvatsko tlo tijekom trinaest naših stoljeća. Upravo je po malim ljudima Bog uspio ostvarivati svoju snagu u kojoj smo pobijedili. A Marija nam je u svojim svetištima pomagala da tako bude, da se taj Božji proces događa - poručio je biskup.

Punina života

Zatim je biskup spomenuo kako sv. Pavao tumači u Poslanici Rimljanima da Bog neke izabra, predvidje, predodredi, pozva. - Koga to? Ne nekoga drugoga, nego svakoga od nas. Sama činjenica da smo se rodili, Božji je podatak da nas je on pozvao, postavio na ovu hrvatsku zemlju da budemo oni koji će putem otvorenosti, povjerenja i vjernosti Bogu znati usvajati u svoju dubinu bića njegovo svjetlo i snagu, ljubav Isusovu. U svetoj misi pod prilika ma kruha i vina prisutno je Isusovo tijelo i krv za nas predana te kada u pričesti postanete dionici te moćne ljubavi koja je pobijedila smrt, vaša nutrina bit će do dirnuta Božjom vječnošću i vi ćete postati dionicima punine života za koju nas je on stvorio. To je istina Božja o nama! Odreknemo li se te Božje istine o čovjeku, što nam je ostalo u Hrvatskoj? Uvjeren sam da ste danas ponovno ovdje u Voćinu da biste Isusu Kristu rekli: 'Znam tko sam po tebi, kamo me smjestila tvoja ljubav koja je pobijedila smrt. Odreknem li se tebe i tvoje ljubavi koja pobjeđuje, ja sam izgubljeno biće. Hvala ti što me tako visoko cijeniš, što me po služenju tvoje Crkve unosiš u zajedništvo svoga života, svoje pobjede nad smrću te ja u Crkvi živim svoje najveće dostojanstvo'. Ako je to vaša vjera, opredjeljenje koje ste došli posvjedočiti na ovom hodočašću, blagoslovljeno je, ne samo za vas osobno, nego za vaše obitelji, za našu hrvatsku domovinu - poručio je biskup.

Nakon popričesne molitve kongresnim prostorom krenula je između hodočasnika mala povorka s likom Gospe Voćinske kojoj su nazočni klicali hvala i upućivali molitve.

U PREDVEČERJE MALE GOSPE VJERNICI POŽEŠKE BISKUPIJE MOLILI ZA MIR U SIRIJI

Bog ostvaruje mir putem čovjeka, a ne oružja

Piše: Ivica Bošnjak • Snimio: D. Mirković

U predvečerje Male Gospe, 7. rujna istovremeno dok je na Trgu sv. Petra u Rimu papa Franjo predvodio molitvu za mir u Siriji, po odredbi biskupa Antuna Škvorčevića u tri marijanska svetišta Požeške biskupije, Kutjevu, Gospinom Polju nedaleko Nove Kapele te u Voćinu održana su molitvena bdijenja s brojnim hodočasnicima. Biskup je predvodio slavlje u starodrevnom svetištu Rođenja BDM u Kutjevu koje je započelo svetom misom, a potom se nastavilo službom svjetla, zahvalom i molbom Isusovoj Majci za mir. U uvodu misnoga slavlja pozdravio je sve prisutne, a napose hodočasnike koji su došli pješice te predstavnike javnog života na čelu s gradonačelnikom Ivi-

rekao da je naviještena Božja riječ stvorila ozračje blizine i topline prisutnosti uskrsllog Isusa Krista koja nas duboko međusobno povezuje u molitvi s Marijom, njegovom Majkom. Dodao je da riječi pape Franje, izrečene prošle nedjelje prigodom molitve andeoskog pozdrava, daju toj povezanosti još jednu važnu dimenziju te da im treba omogućiti da se čuju i na ovom slavlju. Pročitao je glavne točke iz Papine poruke te njegov poziv na post i molitvu za mir u Siriji. Podsjetio je kako ovih dana s jedne strane određeni državni zastupaju uvjerenje da u Siriji treba uspostaviti mir vojnom intervencijom dok s druge strane papa Franjo snažno poziva da sukobljene strane odustanu od oružja jer će samo produbiti nasilje, da se rat može zaustavi samo dijalogom i tako promaknuti mir. Na čiju da se stranu svrstamo, zapitao je biskup. Rekao je da nam i danas naviještena Božja riječ jasno svjedoči kako Bog ostvaruje mir putem čovjeka, a ne oružjem. Protumačio je da mržnja, sebični interesi i opredjeljenje za nasilje imaju svoj temelj u ljudskom srcu ranjenom zlom te da iz tog stanja proizlazi zablude kako se nanošenjem zla drugome može postići vlastita korist ili

com Nikolićem. Istaknuo je da večerašnje hodočašće ima posebno značenje jer je papa Franjo 7. rujna proglasio danom posta i molitve za mir u Siriji spomenuvši da se sjedinjujemo s njime na Trgu sv. Petra u Rimu te s ostalim vjernicima diljem svijeta koji mole za mir u Siriji i u čitavom svijetu.

Na početku homilije biskup je

čak sreća. Spomenuo je kako prorok Mihej uvjerava da će to ljudsko stanje Bog ozdraviti jednim rođenim od žene čije će ime biti Mir i dodao kako evanđelist Matej svjedoči da je Isus, Sin Božji, rođen od žene, moćan svojom ljubavlju pobijediti zlo i smrt, ostvariti pomirenje čovjeka s Bogom i bližnjima, uvesti ga u sklad kojem je ime mir. Sv. Pavao u Poslanici Efežanima tvrdi da je Isus naš mir, rekao je biskup. Dodao je da smo krštenjem uključeni u životni krug koji ostvaruje Isusova ljubav, da nas u svetoj ispovijedi njegovo praštanje i milosrđe jača i čisti od naših slabosti i grijeha, da u svetoj pričesti postajemo dionicima njegove pobjede nad smrću te da je pitanje koliko vjerujemo toj istini Božjoj o nama i njegovu djelu u nama i koliko od nje živimo. Rekao je i da je Marija uzor evandeoskog mirotvorstva jer je cijelim srcem primila Isusa Krista i osposobljena njegovom ljubavlju postala s njime pobjednica nad zlom i smrću, da je s pravom nazivamo Kraljicom Mira jer ona služi miru kad nam pomaže da se u nama nastani Isusovo djelo pomirenja. Istaknuo je da ga moramo nastojati svjedočiti u konkretnim obiteljskim situacijama mnogih međusobnih sukoba koji završavaju bračnim rastavama ili drugim krivim koracima. Pozvao je nazočne da računajući s Isusovom snagom već večeras u svojim domovima pristupe onome s kime su u sukobu i ne razgovaraju, da budu ojačani Isusovom ljubavlju te oproste i drugoga prihvate ostvarujući tako mir u obitelji gdje i započinje mir u svijetu. Istaknuo je da je trenutačno u Hrvatskoj na političkoj i drugim razinama života mnoštvo besmislenih sukobljavanja, ocrnjivanja i podjela što svjedoči o nedostatku kulture mira. Pozvao je nazočne da se kao vjernici zauzmu za evandeoske odnose u našem društvu, da vjerujući Bogu mira i sami postanu mirotvorci te tako doprinose i miru u svijetu. Nakon popričesne molitve slijedila je služba svjetla, hvala i molitva Isusovoj Majci.

Slavlje Male Gospe na Gospinom polju

Vjernici župe Vrbova pripremali su se za blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije trodnevnicom koju je na Gospinom polju vodio Zdravko Radoš, župnik u Oriovcu. Pjevanim zazivom „Blažena Ti što povjerova“, vjernici su se u ovom Marijinom prošteništu pridružili marijanskim hodočašćima Požeške biskupije koja se ove godine odvijaju pod spomenutim geslom. Uz nakane, osobne molitve i zavjete, vjernici su posebno molili za mir u Siriji na što ih je pozvao biskup Antun Škvorčević, a na poticaj pape Franje.

Župnik Radoš naglasio je kako slavimo Marijin rođendan, zoru našeg spasenja i kako se trebamo radovati jer se od Marije rodio Bog, naš spasitelj. Nakon svete mise, oko Gospinog polja prošla procesija sa svijećama i drevnim Marijinim likom. (Vi.M.)

POLOŽEN KAMEN TEMELJAC CRKVE BL. IVANA MERZA U SLATINI

Ljubav Božja na križu naš je najčvršći temelj

Piše i snimio: Goran Lukić

Na blagdan Uzvišenja sv. Križa, 14. rujna biskup Antun Škvorčević predvodio je slavlje ugradnje kamena temeljca nove crkve bl. Ivana Merza u Slatini. Župnik Nikola Jušić na početku je uputio pozdrav biskupu, svećenicima Slatinskog dekanata na čelu s arhiđakonom Vladom Škrinjarićem i dekanom Mladenom Štvinom, projektantu crkve Borisu Vučiću, izvođaču radova Ivanu Markoviću i suradnicima te brojnim vjernicima okupljenima ispred gradilišta nove crkve.

Služenje čovjeku

Biskup je u uvodnoj riječi podsjetio kako je blagdan Uzvišenja svetoga Križa povezan s carem Konstantinom koji je prije 1700 godina kršćanima dao slobodu, a 325. podigao baziliku u Jeruzalemu iznad Svetoga groba i Kalvarije s Isusovim križem koji je ondje po predaji postavljen zaslugom careve majke Jelene, a koji je u VII. stoljeću dopao u perzijske ruke dok ga car Heraklije nije ponovno vratio na njegovo mjesto. Podižući novu crkvu u Slatini, rekao je, želimo izgraditi još jedan prostor za ostvarivanje poslanja koje je Isus povjerio svojoj Crkvi u služenju čovjeku i u kojem će po euharistijskom slavlju on obnavljati djelo svoje ljubavi na križu. Dodao je da nam je bl. Ivan Merz primjer kako Isusa Krista i njegov križ trebamo dubokom vjerom prihvatiti i od njega živjeti.

Traganje za temeljem

Potom je član Župnog ekonomskog vijeća Tomislav Boban pročitao Povelju o postavljanju kamena temeljca, blagoslovljenog od pape Benedikta XVI. prigodom njegova pastoralnog pohoda Hrvatskoj. Biskup je u molitvi zahvalio Bogu za Isusa Krista koji je istinski kamen temeljac svega postojećeg, označen kamenom koji se ugrađuje u novo zdanje crkve. Iskazao mu je kađenjem počast te ga zajedno s Poveljom postavio na njegovo mjesto pokraj ulaza u novu crkvu. Potom je pored

nove crkve slijedilo euharistijsko slavlje.

U homiliji biskup se ponajprije osvrnuo na pesimizam brojnih ljudi u Hrvatskoj i svijetu zbog gospodarske krize i nesigurnosti svake vrste povezane s uvjerenjem da je sve krenulo prema propasti i besmislu. Istaknuo je kako čovjek po naravi traga za jakim, čvrstim temeljem u svome životu te kako je vrlo znakovito što upravo na blagdan Uzvišenja svetog Križa ugrađujemo kamen temeljac za novu crkvu. -Polažući ovaj kamen temeljac želimo u Slatini obnoviti veliku i potresnu istinu o nama ljudima objavljenu i ostvarenu u ljubavi Božjoj na križu kao našem najčvršćem temelju - istaknuo je biskup dodajući kako Crkva naviješta da Isusov križ svojom moći može donijeti pobjedu u svakodnevnom ljudskim nevoljama i nesigurnostima jer križ i danas podsjeća vjernike da u svojim patnjama i trpljenjima nisu osuđeni i izgubljeni već pobjednici u Isusu Kristu.

Tumačeći prvo liturgijsko čitanje iz Knjige brojeva biskup je spomenuo kako sveti pisac bilježi da je izraelski narod, krenuvši iz egipatskog ropstva na put slobode, postao u pustinji nezadovoljan te je istaknuo da nema slobode bez cijene, a ona se ne postiže lagano. Trenutačno stanje u Hrvatskoj biskup je usporedio s pustinjom te je rekao da treba provjeriti da li se u hrvatskoj pustinji siromaštva i krize rađa prava sloboda ili je ona uistinu izraz nemoći i znak da idemo u propast. Podsjetio je kako je Bog u pustinji propustio zlo kao kušnju te da je onaj tko je s povjerenjem u Boga pogledao u zmiju uzdignutu na drvo bio spašen. Protumačio je kako Isus u današnjem evanđelju ispunjava tu starozavjetnu sliku, naviješta da će on biti podignut sa zemlje i tko u njega pogleda, postat će dionikom života vječnoga.

Snaga Isusova križa

Biskup je istakao kako je bl. Ivan Merz žarkom vjerom svjedočio istinu objavljenu u Isusovu križu te rekao da će nas on u crkvi

koju gradimo učiti tome žaru da i mi poput njega kroz patnje budemo Isusovom ljubavlju uzdignuti u pobjedu života. Podsjetio je, zatim, kako nas današnji blagdan podsjeća na cara Heraklija koji je u VII. stoljeću vodio bitku za križ Isusov i da je upravo on pozvao Hrvate iz Velike ili Bijeke Hrvatske na današnje prostore kako bi njegovo carstvo na zapadnoj granici branili od Avara. Dodao je da je cijela trinaeststoljetna hrvatska povijest označena bitkom za „krst časni i slobodu zlatnu“ te da su Hrvati upravo po vjernosti Isusovu križu bili pobjednici u najtežim bitkama i kušnjama i živjeli dostojanstvo. Spomenuo je da se u današnjim hrvatskim okolnostima na drugačiji način vodi ta ista bitka te je pozvao nazočne da vjeruju snazi Isusova križa i ispunjeni njegovom ljubavlju žive vjernost u braku, zajedništvo u obitelji, da budu moćni u praštanju, žive milosrđe i nadilaze ono što ih želi privezati za zemlju, poniziti i razoriti.

Biskup je na kraju zahvalio slatinskim župnicima, napose župniku nove župe bl. Ivana Merza, za požrtvornost kojom služe Božjem narodu kao i svima koji s njima surađuju kako bi rasli u zajedništvu vjere Isusove Crkve. Rekao je vjernicima da će se njihova crkva u dogledno vrijeme polako izgrađivati kako već budu dopuštale materijalne mogućnosti, ali da je važnija njihova duhovna izgradnja i rast kojem treba služiti crkvena zgrada.

SPOMEN 200. OBLJETNICE SMRTI POŽEŠKOG ŽUPNIKA LUKE PEJAKOVIĆA

Bio je učen, pobožan, požrtvovan i vjeran svećenik, blizak narodu

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Na euharistijskom slavlju 11. kolovoza u požeškoj Katedrali, kojeg je predvodio biskup Antun Škvorčević, obilježena je 200. obljetnica smrti časnog svećenika i župnika požeške Župe sv. Terezije Avilske Luke Pejakovića, rodom iz novokapelačke župe. Biskup je ovom prigodom pozdravio i skupinu novokapelačkih vjernika koji su se na čelu sa svojim župnikom i župnim vikarom pridružili slavlju.

Zaslužan za duhovni identitet Požege

– Božja riječ koju smo čuli uči nas kako je Bog tijekom povijesti po pojedinim ljudima ostvarivao svoje naume i kako su oni bili u službi budnosti naroda za ono što dolazi od Boga, služitelji smisla i dostojanstva u Isusu Kristu. I u prošlosti hrvatskog naroda i grada Požege bilo je mnogo zaslužnih svećenika za izgradnju našega duhovnog identiteta koji su zavrijedili da ih pamtimo, poštujemo, za njih zahvaljujemo i molimo. Među njima značajno mjesto ima požeški župnik Luka Pejaković koji je po duhovnoj baštini živ i danas u ovoj župi, gradu i biskupiji – istaknuo je biskup.

Potom je naveo zapis iz Matice umrlih Župe sv. Terezije Avilske u Požegi iz 1813. godine gdje je zapisano: 9. kolovoza, pogođen apoplektičkim udarom, u 79. godini života u Gospodinu je preminuo prečasn Luka Pejaković, župnik slobodnoga kraljevskoga grada Požege tijekom 48 godina, prepun sluga - ne samo u primjernom vođenju župe - nego i kao predsjednik Subalternog konzistorija za što je urešen počasnim čazmanskim kanonikatom. Pokopan je 11. kolovoza u kripti sv. Terezije, a ispratio ga velečasn Franjo Širčić uz asistenciju dvojice požeških kapelana, brojni svijet i magistrat slobodnoga kraljevskoga grada Požege.

Biskup je zatim podsjetio kako se Pejaković rodio 1734. u Donjem Lipovcu u novokapelačkoj župi. Upraviteljem požeške župe postao je 1765. godine kada je carica Marija Terezija proglasila Požegu slobodnim

kraljevskim gradom i istom poveljom dala Gradu patronat nad župnom crkvom i pravo biranja gradskog župnika. Pejaković je bio pet godina administratorom i tek 1770. postao prvim pravim požeškim župnikom. Bio je učen čovjek, napose u crkvenom pravu, pobožan i vjeran svećenik, požrtvovan u svome poslanju, odan crkvenim poglavari, blizak narodu, zaslužan za vjersko-kulturni rast Požege i okolice, zauzet u obnovi nakon Osmanlija. U vrijeme njegova župnikovanja 1773. ukinut je isusovački red te isusovci odlaze i iz Požege. U Kolegij dolaze pavlini iz Lepoglave i Remeta, preuzimaju požeško školstvo, ali samo na deset godina jer ih 1786. car Josip II. ukida. Nekolicina svećenika koji su bili isusovci i pavlini ostaju djelovati u Požegi u školstvu i pastoralu kao dijecezanski svećenici. Zgradu Kolegija preuzela je državna uprava, a Pejaković u okviru svojih mogućnosti spašava određeni dio povijesno-kulturne baštine spomenutih redova - knjige, slike i liturgijske predmete te ih pohranjuje u župnu kuću. Za vrijeme Lukina župnikovanja sređeno je pitanje požeškoga župnog stana. Naime, zgrada sadašnje župne kuće izgrađena je za sjemenište kako stoji naznačeno na natpisu iznad ulaza u Katedralu, a župnici su stanovali u zgradi „biškopata“ koja se nalazila na mjestu zgrade današnjega suda. Grad se kao župni patron obvezao za župnika pribaviti stan te je 1804. kupio zgradu nekadašnjeg sjemeništa i u nju smjestio župnika.

Prvi biskupov suradnik

Zagrebački biskup Franjo Thauzy nije dobio privolu Beča da u Požegi obnovi srednjovjekovni Zborni Kaptol sv. Petra. Stoga je sredinom 18. stoljeća po uzoru na Konzistorij u Zagrebu utemeljio u Požegi Subalterni konzistorij, nazvan i 'malim Kaptolom', koji je vodio određene upravne poslove za slavonski dio Zagrebačke biskupije, sadašnje područje Požeške biskupije. U prvim saču-

vanim zapisnicima požeškoga Subalternog konzistorija iz 1773. godine, jedan od članova je i Luka Pejaković zajedno s Antunom Kanižlićem. Bio je dugo vremena pa sve do smrti njegov formalni ili stvarni predsjednik, prvi biskupov suradnik u upravljanju slavonskim dijelom Zagrebačke biskupije. Konzistorijalne sjednice održavale su se u župnoj kući gdje je čuvan i arhiv, prije dva desetaka godina prenešen u Nadbiskupski arhiv u Zagreb. Sačuvan je i određeni broj knjiga s „ex librisima“ Subalternog konzistorija. Još je brojnija njegova osobna knjižnica, najvećim dijelom stručnih pravnih knjiga koje su danas smještene u Povijesnu knjižnicu Požeške biskupije.

- Samo ovih nekoliko navedenih podataka govore o značenju djelovanja župnika Luke Pejakovića i s obzirom na utemeljenje Požeške biskupije i uspostavu požeškoga Stolnog kaptola – kazao je biskup.

Prije sedam godina prigodom uređenja kripte sv. Terezije, svi posmrtni ostaci koji su zatečeni u raspadajućim kovčezima, sahrani su i položeni u odvojenu svećeničku i građansku grobnicu u podu kripte, u sadašnjoj kapeli bl. Ivana Pavla II. - Po relikviji blaženog utemeljitelja Požeške biskupije i posmrtnim ostacima mnogih zaslužnih svećenika ova kapela u kripti Katedrale znakovito povezuje pripravu i utemeljenje Požeške biskupije. U svećeničkoj su grobnici i ostaci župnika Luke Pejakovića gdje danas želimo uzdići molitvu zahvalnosti i poštovanja za njegovu plemenitu dušu i duhovnu baštinu čiji smo dužnici. Neka Bog udijeli župniku Luki vječni mir, a nama pomogne da po njegovu primjeru znamo ostati čvrsti u vjeri, biti aktivni članovi Isusove Crkve i svjedoci njegova Evanđelja – poručio je biskup Škvorčević u homiliji.

Nakon završetka svete mise krenula je procesija u katedralnu kriptu gdje je biskup na grobu Luke Pejakovića izmolio molitvu odrešenja za njegovu dušu.

U KATEDRALI SLAVljena MISA ZA DOMOVINU

Narod i domovina više su od kruha i materijalnih dobara

Piše: Ivica Žuljević

Povodom obilježavanja Dana pobjede, Dana domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja, 5. kolovoza biskup Antun Škvorčević predvodio je u Katedrali svečano euharistijsko slavlje za domovinu. Čestitao je nazočnima i pozvao ih da raspolože svoje srce kako bi mogli biti dionici onih dragocjenih duhovnih sastavnica koje su nosili u srcu mnogi hrvatski ljudi, napose branitelji u obrani domovine prije 18 godina, spremni položiti svoje živote za slobodu. Posebno je pozdravio branitelje, obitelji poginulih branitelja i predstavnike Županije i Grada te pozvao da sve žrtve rata povjere Isusovoj ljubavi jačoj od smrti.

Na početku homilije podsjetio je da toga dana slavimo spomendan posvete najstarije crkve na Zapadu izgrađene u čast Isusove Majke, bazilike Svete Marije Velike u Rimu, podignute nakon Efeškog sabora 431. godine koji je Mariju proglasio Bogorodicom te da se njezinoj pomoći pripisuju mnoge povijesne pobjede među kojima i ona u Sinju nad Osmanlijama u čiju se čast održava i sinjska alka.

Spomenuo je da je u zahvalnost Mariji za pobjedu nad Osmanlijama kod Lepanta, Beča i Petrovaradina uveden blagdan Kraljice sv. Krunice te da je i posljednja hrvatska pobjeda u Domovinskom ratu povezana s Isusovom Majkom o čemu svjedoče upravo krunice koje su branitelji nosili o vratu, a njihove obitelji imale u rukama.

Rekao je kako nam Božja riječ pomaže dublje ući u istinu o nama samima, o Do-

movinskom ratu, slobodi i domovini. Uložak iz Svetog pisma o izlasku izraelskog naroda iz egipatskog ropstva dramatično postavlja pitanje što je čovjek i narod bez slobode. Protumačio je da sloboda nije tek oslobođenost od vanjskih uvjetovanosti i prisile, da se ona odnosi i na stanje svakog čovjeka koje živi u svojoj osobnosti, srcu i savjesti, oslobođenosti od zla i sebičnosti te da konačno u tom smislu Mojsije tumači Bogu kako je narod pretežak teret i da ga on ne može sam nositi. Biskup je zaključio da se Bog u pustinjskom hoću objavio Židovima kao Bog koji mu može darovati i slobodu od unutarnjeg robovanja, a i domovinu u kojoj ostvaruje konačno i puno dostojanstvo. Rekao je kako je paradoksalnost i izazov Isusova čudesnog umnažanja

kruha u današnjem evanđelju u tome što pružajući ljudima kruh za tijelo, podsjeća koliko im je potrebna i ljubav koja jedina može ostvariti njihovu unutarnju slobodu te potpuno ispuniti njihovo srce u kojem najdublje čeznu za puninom života. Istaknuo je kako je silno važno da i danas nositelji vlasti u Hrvatskoj ne pristupaju čovjeku, narodu i domovini zanemarujući pitanje istinske slobode jer su hrvatski branitelji u obrani vanjske slobode bili pokretani unutarnjom slobodom ljubavi, plemenitosti i žrtve vlastitog života te su posvjedočili da su čovjek, narod i domovina više od kruha i materijalnih dobara.

Nakon popričesne molitve biskup je predvodio molitvu Majci Božjoj za domovinu i zazvao na nju Božji blagoslov.

Godišnjica ubojstva civila u Četkovcu, Balincima i Čojlugu

Zlo počinjeno nad nedužnim ljudima može izliječiti samo Isus Krist

U predvečerje 22. godišnjice ubojstva 24 nedužne civilne žrtve u Četkovcu, Balincima i Čojlugu, 4. rujna biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima Slatinskog dekanata predvodio je spomen-slavlje u crkvi sv. Terezije Avilske u Mikleušu. Spomenuo se i ostalih 13 poginulih iz ovih mjesta tijekom jeseni 1991. godine. Uz rodbinu i prijatelje te župljane župe Nova Bukovica na slavlju je bio nazočan i načelnik Općine Mikleuš Milan Dundović te načelnik Općine Nova Bukovica Željko Vencel. Biskup je u pozdravu istaknuo kako je svaka nedužna žrtva vrijedna našeg pamćenja jer je ugrađena u našu hrvatsku slobodu, a žrtve najviše poštujemo kad ih se spominjemo u svetoj misi i povjeravamo Isusovoj žrtvi ljubavi kojom je pobijedio zlo i smrt. Dodao je da veliko zlo koje je počinjeno u navedenim malim mjestima nad nedužnim ljudima ne može nitko drugi izliječiti niti nedužnima dati dostojanstvo nego samo Isus Krist.

U homiliji biskup je najprije požalio ubojice

nedužnih ljudi koje su počinjenim djelom postali žrtve vlastitoga zla. Izrazio je tugu što sami ubojice još nisu pronašli način da javno, napose pred najbližima ubijenih, očituju žaljenje nad svojim zlodjelom. Očitovao je iznenađenost što ih hrvatske mjerodavne institucije još nisu privede na sud kako bi priznanjem zla i kajanjem vratili samima sebi

dostojanstvo koje su izgubili. Potom je biskup rekao kako nas u prvom čitanju sv. Pavao pišući Solunjanima uči da svoje preminule ne pamtimo putem zlodjela i preko zločinaca, nego da ih promatramo u osobi Isusa Krista, u njegovoj smrti i uskrsnuću u kojem je obznanjena konačna istina o našoj sudbini - biti zauvijek s Gospodinom. Dodao je da rane koje je nedužno ubijenim ljudima nanijela ljudska zloća i mržnja liječi i proslavlja Isusova ljubav, moćna uspostaviti čovjeka u puninu života. Podsjetio je da su poginule osobe bile krštene i tako uroanjene u Isusovu sudbinu te da je naš odnos prema njima ispunjen nadom, a ne neznanjem; ljubavlju a ne osvetničkim mislima. Poželio je ožalošćenim bližnjima žrtava da u tom svjetlu vjere budu utješeni i ponosni što njihovi dragi nisu izgubili živote, nego ih na puno izvrsniji način dobili.

Nakon pričesti biskup je predvodio molitvu odrješenja za poginule, a potom u ime poginulih zahvalio nazočnim vjernicima što ih pamte svojom ljubavlju i molitvom. (I. I.)

PROSLAVA SV. ROKA U VIROVITICI

Isusov milosni sustav ostvaruje se služenjem malenima i potrebnima

Piše i snimio: Goran Lukić

Na blagdan sv. Roka, 16. kolovoza, virovitička župa i franjevački samostan proslavili su svoga svetog zaštitnika, a cijela gradska zajednica Dan Grada. Euharistijsko slavlje u crkvi sv. Roka predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s arhiđakonom Vladom Škrinjaricom, gvardijanom i župnikom fra Markom Malovićem i drugom franjevačkom subračom te svećenicima Virovitičkog dekanata. Slavlju je bio nazočan i saborski zastupnik Josip Đakić, virovitičko-podravski župan Tomislav Tolušić, virovitički gradonačelnik Ivica Kirin te gosti iz europskih partnerskih gradova.

Biskup je istaknuo da je sv. Rok Virovitičanima već stoljećima izazov jer ih podsjećaju da su pozvani na višu razinu postojanja koju u njima može ostvariti Isus Krist, pobjednik nad smrću. Potaknuo ih je da mole kako bi se ta viša razina postojanja događala u pojedincima, obiteljima, njihovu gradu i cijelom hrvatskom društvu.

U homiliji biskup je spomenuo kako mu je poznato da je virovitički gradonačelnik i ove godine za Dan grada podijelio pohvale i nagrade zaslužnima za život u gradu te rekao kako u današnjem prvom liturgijskom čitanju čujemo da anđeli dijele pohvale i nagrade zaslužnima za rast

na višoj, Božjoj razini života. Protumačio je kako anđeo hvali Tobiju jer je služio ljudima, pa i mrtvima; molio se, postio i dijelio milostinju te se na taj način uzdigao u Božji svijet. I sv. Rok se oduševio Božjim izborom te je i sam postao služiteljem bolesnih.

Na temelju evanđelja biskup je naglasio da je Isusova pobjeda nad smrću ostvarena u njegovoj slabosti, odbačenosti, osudi na smrt na križu, poistovjećivanju s malenima i jednostavnima te da se upravo u odnosu prema njima krije mogućnost našega ulaska u puninu života, kraljevstvo nebesko. Rekao je da smo na političkoj i gospodarskoj razini ušli u euro-atlantske asocijacije od kojih očekujemo društveni napredak,

ali da nas one ne mogu dovesti do one razine za kojima u srcu čeznemo. Istaknuo je da se Isusov milosni sustav ostvaruje putem služenja malenom i potrebnom čovjeku te da je u tom smislu potrebno trajno raditi na svom obraćenju, baviti se Božjim djelima po kojima se u nama osobno i u našem društvu ostvaruju više dimenzije našeg postojanja. Na kraju homilije biskup je svima poželio da se ne izgube u izgradnji svijeta zbog isključivo ljudskih mogućnosti, nego da jasnoćom vjere prihvate ono što dolazi iz Božjih mogućnosti, u što ih može uvesti živi Isus Krist.

Nakon euharistijskog slavlja središtem grada Virovitice krenula je zavjetna procesija.

Slavlje sv. Klare u požeškom samostanu klarisa

»Zaruke u pustinji«

Na blagdan svete Klare, 11. kolovoza biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u samostanskoj kapeli sestara klarisa u Požegi tijekom kojega je s. Marija Marina od Božjeg osmijeha položila prve zavjete. U koncelecijaciji sudjelovao je gvardijan požeškog franjevačkog samostana fra Josip Poleto, gvardijan našičkog franjevačkog samostana fra Dragutin Bedeničić, župnik požeške župe sv. Leopolda Mandića Jozo Jurić te župnik požeške župe sv. Terezije Avilske Ivica Žuljević kao i drugi svećenici i redovnici.

U homiliji biskup je istaknuo da danas kod sestara klarisa sudjelujemo na silno velikom događaju

ju jer se u jednom mladom ljudskom biću koje polaže prve redovničke zavjete ostvaruje ono što je Bog pokrenuo i što jedino on može privesti dovršenju. Spomenuo je da je polaganje prvih zavjeta s. Marine poput zaruka u pustinji o kojima govori prorok Hošea u prvom čitanju, a u koje Bog uvodi one s kojima računa da bi se u stanju gdje nema ničega i gdje ostaje samo Bog opredijelili i potpuno oslonili na njega te živjeli od vjernosti njemu. Pustinjom se može označiti stanje praznine u nama usred suvremenog svijeta, nastavio je biskup. Istaknuo je kako se prigodom zaruka ili vjenčanja danas najčešće posvećuje gotovo isključiva pozornost izvanjskim organizacijskim pitanjima, a ne onome što se događa u nutрини, u srcima zaručnika, o čemu ovisi hoće li njihov brak biti uspješan ili neće. Rekao je da iskustveno možemo provjeriti koliko je istinita Isusova riječ u današnjem evanđelju, da je čovjek biće stvoreno da bude u drugome i drugi u njemu te da se to stanje zove ljubav. Kada se takva ljubav dogodi između Isusa Krista i nas, tada se ostvaruje punina našeg postojanja.

Biskup je podsjetio da se sv. Klara odrekla svega, opredijelila za siromaštvo, ušla u svojevrstu pustinju u kojoj nije imala nikoga drugoga nego samo Boga i u njemu sve - Bog u njoj i ona u Bogu. Tim svojim putom, istaknuo je biskup, Klara je bila izazov za druge u ono doba pa sve do danas, svje-

doćeći kako se punina života ne događa po nečemu izvan nas, nego po Božjoj prisutnosti u nama. Mnoge su djevojke povjerovalе toj istini i tijekom mnogih godina slijede njezin primjer, a među njima i sestre klarise u Požegi. Rekao je sestrama da je njihova klauzura, šutnja, žrtva, molitva, siromaštvo, poslušnost i čistoća građenje brane koja ih čuva da ne proдре u njihova srca svjetovnost koja prijeti razoriti ono što je u njima Bog izgradio. Potaknuo ih je da takvim svojim životom budu svjetlo u gradu Požegi i u hrvatskom društvu.

Na svršetku slavlja biskup je čestitao sestri Mariji Marini od Božjeg osmijeha na polaganju prvih zavjeta sa željom da Bog u njoj uspije ostvariti ono što je naumio. (Ivica Žuljević)

NOVA ŠKOLSKA GODINA U KATOLIČKOJ OSNOVNOJ ŠKOLI

Škola u kojoj se usvajaju evanđeoske vrijednosti

Piše: Vjekoslav Marić • Snimio: D. Mirković

Katolička osnovna škola u Požegi započela je novu školsku godinu 2. rujna. U prvi razred primila je četrdeset i četiri učenika raspoređena u dva odjeljenja. Prvog dana nastave za njih je priređen mali program na kojem je uz roditelje i djecu te djelatnike škole na čelu s ravnateljem Ivicom Žuljevićem bio i biskup Antun Škvorčević. Na ulazu u školu djecu su dočekali učenici trećeg razreda s natpisima u boji „Dobro nam došli!“. U dvorani je školski zbor započeo program pjesmom, a mali glumci iz drugoga razreda izveli su kratku lutkarsku predstavu. Ravnatelj škole pozdravio je bi-

skupa, roditelje i prvačice. Potom je biskup djeci predstavio školu kao proširenu obitelj u kojoj uz mamu i tatu sada imaju i učitelje, ravnatelja, ostale školske djelatnike i brojne suučenike. Rekao je da je dolazak u školu važan i radostan korak te da će u njoj stjecati mnoga znanja, a što je još važnije, u njoj će rasti u srcu putem otvorenosti jednih prema drugima, u međusobnom poštovanju, ljubavi i zajedništvu.

Biskup je zatim uputio riječ prisutnim roditeljima. Naglasio je da je Katolička škola posebna po odgojno-obrazovnom projektu utemeljenom na evanđeoskom poima-

nju čovjeka prema kojem čovjek nije slučaj, nego biće projektirano Božjom ljubavlju što je u Isusovu križu pobijedila smrt i uzdigla čovjeka do najvećeg dostojanstva. Još je spomenuo da Katolička škola ima odgojno-obrazovnu zajednicu koja nastoji navedeni projekt provoditi i da pri tom važnu ulogu imaju i roditelji koji surađuju s djecom i učiteljima kako bi se na taj način djeci omogućio rast u cjelovitosti njihova duhovno-tjelesnog bića. Zahvalio je roditeljima što su u promišljanju o budućnosti svoje djece prepoznali važnost usvajanja evanđeoskih vrijednosti i njihova odgoja i obrazovanja u Katoličkoj školi. Podsjetio je da u Katoličkoj školi nikada ne ostajemo sami jer računamo s Božjom prisutnošću i pomoću te s djecom i svim nazočnima izmolio Očenaš i na sve zazvao Božji blagoslov.

SUSRET VJEROUČITELJA U POŽEGI

Dragocjeno je vjeroučiteljsko služenje djeci i mladima

U oči početka nove školske godine, 30. kolovoza u Požegi održan je susret svih vjeroučitelja Požeške biskupije tijekom kojega je određeni broj vjeroučitelja primio novi mandat za predavanje vjeronauka u školi. Euharistijsko slavlje u crkvi sv. Lovre predvodio je biskup Antun Škvorčević. U koncelecijaciji bilo je 18 svećenika vjeroučitelja, a na slavlju je sudjelovalo više od stotinu vjeroučitelja laika. Biskup je istaknuo kako vjeroučiteljsko poslanje i kanonski mandati nisu pitanja tehničke naravi, nego su povezani s vjerničkim raspoloženjem srca i svjedočenjem evanđeoskih vrijednosti za koje na početku još jedne školske godine valja moliti.

U homiliji biskup je izrazio radost što su se u Požegi okupili vjeroučitelji, ljudi otvoreni za Božju riječ, željni ostvarivati je u svom životu i naviještati je. Podsjetio je kako započinje još jedna školska godina u godini vjere te upozorio da Prva enciklika pape Franje nosi znakovit naslov Lumen Fidei čime snažno doziva u svijest da je vjera svjetlo po kojem se vidi cjelovita stvarnost i smisao ljudskog postojanja, a da nam je papa Benedikt XVI. u apostolskom pismu otvorenja

godine vjere pod naslovom „Vrata vjere“ naglasio da je vjera vrata kroz koja se ulazi u taj život.

Također je zaključio kako vjera, kao moć čovjekova duha da vidi, čuje i živi dublju istinu svoga postojanja, ima silno veliko značenje u hrvatskom društvu upravo danas kad mediji i pojedine skupine na različitim razinama javnog života zamagljuje istinu o čovjeku površnim pristupima liberalnih ideologija lišenih vrijednosti po kojima se može

živjeti istinska sloboda, smisao i dostojanstvo. Istaknuo je kako je u tom pogledu dragocjeno vjeroučiteljsko služenje djeci i mladima u hrvatskom odgojno-obrazovnom sustavu. Poželio je vjeroučiteljima da im vjera bude svjetlo po kojem će učenici vidjeti duboki smisao svoga ljudskog poziva u Isusu Kristu te da svojim svjedočenjem otvaraju učenicima vrata kroz koja se iskustveno postaje dionikom toga života.

Slijedio je program u Dvorani sv. Terezije Avilske gdje je biskup predstavio Antu Ivića, novoga v.d. predstojnika Katehetskog ureda te zahvalio bivšem predstojniku Žarku Turuku. Osvrnuo se na nekoliko konkretnih pitanja vjeroučiteljskog djelovanja te vjeroučitelje pozvao na još veću zauzetost u njihovu stručnom i duhovnom rastu te na eklezijalnu suradnju u župi i Biskupiji. Istaknuo je da su vjeroučitelji skupina vjernika laika teološki visoko obrazovanih te da kao takvi trebaju dati veći doprinos u stvaranju i promicanju evanđeoskog javnog mnijenja u Crkvi i društvu. Potom je biskup vjeroučiteljima uručio jedanaest trajnih i trideset šest privremenih mandata za poučavanje katoličkog vjeronauka u školama. (Ivica Bošnjak)

MIHAELA GRBEŠ IZ BLACKA PRVA BOSONOGA KARMELIČANKA IZ NAŠE BISKUPIJE

U albanskom samostanu molim za svoj narod i Crkvu

Otišla sam na internet pogledati gdje sve bosonoge karmelićanke imaju svoje samostane i prvi koji mi se pokazao, bio je onaj u Albaniji. Moje srce odmah je osjetilo da je upravo to ono mjesto na koje me Bog šalje - svjedoči nam 26-godišnja bosonoga karmelićanka Mihaela Grbeš iz Blacka, župa Kuzmica, koja je na blagdan Gospe Karmelske prošloga srpnja položila vječne zavjete.

Piše i snimila: Ljiljana Marić

Mihaela, koja je prvi puta u karmelićanskom samostanu u Nënshatu u Albaniji bila 2007. godine na dvomjesečnom izvidu, početkom 2008. godine došla je da tu i zauvijek ostane. Ona nije jedina Hrvatica u ovom samostanu. Naime, samostan su osnovale bosonoge karmelićanke iz hrvatskih samostana Brezovica, Kloštar Ivanić i Marija Bistrica. Iz njih su, prije deset godina, u Albaniju došle dvije Hrvatice i tri Albanke. I priorica samostana je Hrvatica - Mirjam Glavina. Danas u samostanu ima devet redovnica iz četiri zemlje. Iz Hrvatske ih je četiri, tu su i dvije domaće, zatim dvije s Kosova i jedna iz Crne Gore.

Sestra Mihaela od Ranjenog Srca Isusova i Lica Marijina nakon osnovne škole otišla je u samostan sestara milosrdnica u Zagreb gdje je bila četiri i pol godine. Tu je završila srednju školu i pola postulate. - U drugom razredu srednje škole osjetila sam poziv za klauzuru. Mislila sam da je to samo moja želja, ali ne i poziv. Međutim, ta je želja u meni sve više rasla, ali nekako mi je bilo sigurnije tu gdje sam bila. A onda sam počela razmišljati o tome što ako Bog hoće da krenem u klauzurni samostan, a ja to ne želim prihvatiti. Nazvala sam roditelje i rekla im svoju želju. Prvo sam razmišljala da odem u samostan klarisa u Požegi, a onda mi je sestra Slavka predložila da odem malo do karmelićanki u Brezovicu. Došla sam tamo i vidjela da su sestre jako dobre i otvorene, ali srce mi je reklo da to nije to - prisjeća se s. Mihaela.

S druge strane osjećala je da je Bog zove upravo u taj red. - Kod kuće sam molila da mi Bog otkrije svoju volju i pokaže put kojim bih trebala krenuti, a on je to i učinio - ističe s. Mihaela koja je ubrzo nakon dolaska u Albaniju shvatila da je Božja volja da tu i ostane.

- Mene u ovom samostanu ispunja to što sam puno dublje upoznala Kristovu zaručničku ljubav. Ljudi su ovdje jako jednostavni, otvoreni, ljubazni, svi se pozdravljaju s nama kao da se poznajemo godinama i to je ono što je bilo iznenađujuće. Imaju jako puno povjerenja u molitve i jako nas vole, a i mi njih - kaže s. Mihaela kojoj je u srcu na poseban način Hrvatska u koju se više nikada neće vratiti jer bosonoge karmelićanke više ne napuštaju samostan kada jednom u njega uđu.

- Kada sam tek došla, bilo mi je posebno teško. Uvijek kada sam pomislila na svoju domovinu, suze su mi krenule. Sada sam se navikla da mi je i domovina i hrvatski narod u srcu i puno se molim za svoj narod i za cijelu Crkvu u Hrvatskoj kao i za Crkvu u Albaniji - poručila je s. Mihaela.

Iako je ocu i majci, kao i braći i sestrama, s jedne strane teško što je Mihaela daleko od njih, s druge strane sretni su što je odabrala put stalne Božje blizine. - Za nas je to dobitak jer s njom osjećamo snažnu povezanost u molitvi - kaže otac Ivo.

Caritasovi volonteri posjetili Jelenu Živković

Caritasovi volonteri Župe sv. Marka u Markovcu Našičkom posjetili su, potaknuti od župnika Branka Šipure, sa župnim vikarom Žarkom Turukom, mladu majku Jelenu Živković kojoj je otkriven tumor na mozgu i na vratnoj kralježnici. Skrb oko troje djece - djevojčice od nepune dvije godine i dječaka od pet i deset godina - otežava joj bolest, putovanja radi liječenja, ali i odsutnost supruga koji je kao hrvatski vojnik na terenu. Rodaci ili susjedi joj znaju priskočiti u pomoć čuvajući djecu, no ono što predstavlja najveći problem jest operacija odstranjenja tumora koja se vrši u Linzu u Austriji, a stoji 60 000 eura. Dok čeka operaciju, a 394. je pacijent po redu, potrebne su joj terapije lijekom Immu-AHCC. Mjesečna doza lijeka stoji 5040 kuna koliko su joj volonteri župnog Caritasa i uručili uz manje darove, u razgovoru je ohrabрили i pomolili se za nju, njeno zdravlje i obitelj. Gospođa Jelena je sa suprugom zahvalila svima koji su pomogli ili će to učiniti. (Ž. T.)

MISNO SLAVLJE ZAZIVA DUHA SVETOGA ZA KATOLIČKE OSNOVNOŠKOLCE

Budimo promicatelji civilizacije ljubavi

Piše: Vjekoslav Marić • Snimio: D. Mirković

Na početku nove školske godine, 12. rujna u Katedrali održano je euharistijsko slavlje za djecu i roditelje te djelatnike Katoličke osnovne škole na čelu s ravnateljem Ivicom Žuljevićem. Predvodio ga je biskup Antun Škvorčević koji je u pozdravu istaknuo kako je značajno što se cijela zajednica Katoličke škole kojoj pripadaju i roditelji sabrala na molitvu da bi na taj način odgojno-obrazovno nastojanje u novoj školskoj godini stavila u povezanost s Bogom.

U homiliji biskup je protumačio kako tijekom započete školske godine učenici mogu svojim razumom primiti samo ograničeno znanje, ali da je njihovo srce toliko

veliko da može biti ispunjeno ne samo roditeljskom i učiteljskom, nego i Božjom ljubavlju. - Djeco, vi ste bića srca koje je veće negoli čovjekov um i kad iz tog svoga velikog srca uspostavljate odnos prema roditeljima, učiteljima i jedni prema drugima, događa se najljepša škola. To vam je Katolička škola - ona računa sa znanjem, ali i sa srcem koje ispunja Bog - rekao je biskup.

Potaknuo je djecu da učenjem, plemenitošću i ljubavlju uzvrate roditeljima, učiteljima i Bogu za dobro koje od njih primaju. Potom se obratio roditeljima te ih podsjetio da svi oni ostvaruju određeni model čovjeka i zapitao ih da li je to neki nesvesni, mentalitetski i medijski nametnuti tip

čovjeka ili svjesno promišljeni i slobodno izabrani oblik. Kazao je da Katolička škola ima svoj odgojno-obrazovni projekt kojem je polazište Isusovo poimanje čovjeka kao slike Božje u čijem je temelju ljubav kao put ostvarenja njegove pune slobode i smisla. Spomenuo je da Katolička škola polazi od uvjerenja da čovječanstvo nema nekog snažnijeg i uspješnijeg modela po kojem bi se moglo ostvarivati čovjeka nego li je Isusov model ljubavi kojom je pobijedio zlo i smrt. Istaknuo je važnost jasnoće roditeljskog opredjeljenja za takvog čovjeka u vlastitom životu, u braku, obitelji i javnom životu te naglasio da takav model kod njihove djece može biti uspješan samo ako sa školom surađuju na njegovu ostvarenju.

Pozvao je prisutne da se zbog vlastitog dobra, dobra djece, naše sadašnjosti i budućnosti vjerom otvaraju Isusu Kristu koji je pobijedio smrt upravo ljubavlju, praštanjem i milosrđem. Potaknuo je roditelje da ne budu nesvrstani promatrači s obzirom na čovjeka u Hrvatskoj i svijetu, nego aktivni sudionici u stvaranju javnog mnijenja o njemu na temelju evandeoskog svjetla te tako budu promicatelji civilizacije ljubavi.

Na svršetku slavlja biskup je ohrabrio djecu i roditelje da se bez straha upute u novu školsku godinu jer na putu nisu sami, nego ih svojom snagom ljubavi prati Isus Krist i obasjava ih svjetlom svoga Duha. Izvrsno uvježbani školski zbor pod ravnanjem prof. Ljube Šolić svojim pjevanjem dao je slavlju posebnu snagu i ljepotu.

U Osijeku održana sjednica Đakovačko-osječke metropolije

U nadbiskupskom Vikarijatu u Osijeku održana je 17. rujna XVI. metropolitanska sjednica biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine kojoj je prvi puta predsjedao novi đakovačko-osječki nadbiskup msgr. Đuro Hranić. Sjednici je nazočio požeški biskup msgr. Antun Škvorčević i srijemski biskup msgr. Đuro Gašparović te kancelari navedenih (nad)biskupija.

U pozdravnoj riječi nadbiskup Hranić izrazio je radost što se metropolitanska sjednica biskupa Slavonske pokrajine po prvi puta održava u Osijeku. Podsjetio je na važnost Osijeka kao najvećeg grada Đakovačko-osječke nadbiskupije, zatim naglasio kako se tijekom proteklih sjednica usklađivalo partikularno pravo biskupija ove pokrajine. Tema ove sjednice bila je briga za bolesne i stare svećenike, a promišljalo se i o zajedničkim mogućnostima teološko-pastoralne i duhovne permanentne izgradnje svećenika pokrajine kako bi se bolje upoznali i uspostavili bolju međusobnu suradnju.

Nadbiskup Hranić zahvalio je papi Franji na povjerenju koje mu je ukazao povjerivši mu službu nadbiskupa kao i svim biskupima koji su ga podržali, a napose biskupima Metropolije na čiju će se brat-sku pomoć oslanjati u daljnjem radu. (H.T.)

Biskup primio ravnatelja Restauratorskog zavoda

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 8. kolovoza Marija Brauna, ravnatelja Restauratorskog zavoda Hrvatske te povjesničarke umjetnosti dr. Ivanu Reberski i dr. Mirjanu Repanić Braun iz Zagreba. S ravnateljem Restauratorskog zavoda razgovarao je o ovogodišnjim radovima zaštite i obnove fresaka u požeškoj crkvi sv. Lovre koje vodi Zavod, kao i o svemu onome što je potrebno poduzeti na spomenutom spomeniku kulture u idućim godinama. Povjesničarke umjetnosti biskupu su prikazale dosadašnja nastojanja oko tiskanja monografije o požeškoj Katedrali prigodom 250. obljetnice njezine posvete kao i o konceptu izložbe koja bi se postavila tom istom prigodom u Požegi. (I. I.)

ZAZIV DUHA SVETOGA ZA POŽEŠKE SREDNJOŠKOLCE

Mladi, bacite mrežu na riječ Isusovu koja će vas usrećiti životnim ulovom

Piše i snimio: Ivica Bošnjak

U požeškoj crkvi sv. Lovre biskup Antun Škvorčević predvodio je 5. rujna euharistijsko slavlje na početku nove školske godine za učenike i djelatnike Katoličke gimnazije i ostale požeške srednjoškolce. U koncelebraciji bio je Robert Mokri, ravnatelj spomenute Gimnazije, Želimir Žuljević, vjeroučitelj, Anto Ivić, predstojnik Katehetskog ureda te drugi svećenici.

Na početku slavlja Ingrid Grgurić, učnica Katoličke gimnazije, izrazila je dobrodošlicu biskupu i svima nazočnima. Nakon pozdrava ravnateljima i djelatnicima požeških srednjih škola biskup je postavio učenicima pitanje što se u novoj školskoj godini može s njima dogoditi. Gledajući izvanjski, rekao je, oni sami mogu biti kreatori nekih događaja, ali im je protumačio kako je puno važnije ono što se može u njima dogoditi, u dubini njihova bića, njihovim jedinstvenim i neponovljivim osobama te da na te dimenzije ne mogu ozbiljnije utjecati. Izrazio je uvjerenje da svi nazočni mladi iskreno žele u započetoj školskoj godini rasti iznutra pa je stoga ovaj današnji molitveni susret iznimno važan jer se u njemu otvaraju i povjeravaju Bogu kako bi on u njih unio svjetlost, ispunio ih svojom prisutnošću, obogatio ljubavlju te ih uveo u cjelovitu istinu o čovjeku.

Potaknut svetim čitanjima biskup je učenicima u homiliji protumačio kako je važno znanje koje će stjecati u školi, ali da nije moguće posvema složiti se s izjavama

ministra obrazovanja koji je ovih dana učenicima prvih razreda osnovne škole ustvrdio da je znanje moć i da ih ono čini velikima i sretnima. Znanje kao puka tehnička informacija o pojedinim stvarnostima oko nas ili o nama ne određuje čovjeka u njegovim najdubljim ostvarenjima. Ono, prema biskupovu mišljenju, dobiva svoje pravo značenje kad nas pokrene na razmišljanje, prođe kroz naš duh, postane spoznajom i mudrošću koja potiče našu slobodu opredjeljenja i naše djelovanje te kada znanje koje smo stekli, umijemo primijeniti za naše vlastito i dobro drugih ljudi. Takvo znanje dovodi nas do životnog stanja koje nazivamo srećom. Dodao je kako nas sv. Pavao upozorava da je vjera moć našega duha kojom spoznajemo Božje istine o sebi

samima i njegova nauma s nama te moć koja nas pokreće da u skladu s njima živimo i tako budemo sretni. Istakao je kako u tom smislu za početak nove školske godine ima posebnu snagu Isusov poziv učenicima „Izvezite na pučinu“ i da je upravo ta njegova riječ na latinskom jeziku „Duc in altum“ izabrana za geslo Katoličke gimnazije. Pozvao je mlade da se usude osloboditi privezanosti za obalu vlastitih nemoći, za svoje sebičnosti, otisnuti se u vjeri šire, dalje i više, baciti mrežu na riječ Isusovu, doći do dubljih spoznaja o sebi, usrećiti se velikim životnim ulovom.

Pjevanje je predvodio zbor učenika požeške Glazbene škole i Katoličke gimnazije pod vodstvom zborovođe crkve sv. Lovre Alena Kopunovića Legetina.

Pleterničanka Mirjana Potnar obukla redovničku odoru

»Tog sam dana osjetila samo mir, radost i zajedništvo sa sestrama«

Piše i snimila: Vesna Milković

Prošlog mjeseca Pleterničanka Mirjana Potnar obukla je redovničku odoru i tako učinila još jedan korak prema konačnom cilju kojemu je težila od osnovne škole - da postane časna sestra i život posveti Bogu. - Oblačenju su prethodile šestodnevne duhovne vježbe za vrijeme kojih sam se molila Bogu da mi udijeli mir i doista, toga sam dana i osjetila samo mir, radost i zajedništvo sa sestrama - ispričala je Mirjana.

Mirjana je od djetinjstva redovito išla na svete mise, čitala je, pjevala i svirala na euharistijskim slavljinama. Družeci se s pleterničkim časnim sestrama iz Družbe „Kćeri Božje ljubavi“, želja da postane dio

njih javila joj se još u 6. razredu osnovne škole, a konačnu odluku donijela je 2010. godine nakon što je završila prva dva razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi. Školovanje je nastavila u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu i pritom ušla u kandidaturu Družbe „Kćeri Božje ljubavi“. Nakon mature, u kolovozu prošle godine, ušla je u postulaturu i tijekom prošle godine uvodila se u pravila Družbe i općenito redovnički život, a nastavila je i usavršavanje sviranja na orguljama. Kako nalažu pravila, Mirjana protekle dvije godine nije dolazila kući. Nakratko je svratila ovoga ljeta prije ulaska u novicijat, a potom se počela pripremati za oblačenje odore. - Običaj je da nam u tome pomaže 'kuma', sestra koja i poslije s nama ostaje u vezi i za nas moli. Ja sam se odlučila za sestru Leopoldu koja je dugo službovala u Pleternici i znam da će se ona rado moliti za mene - rekla je Mirjana. Pred njom su, objasnila je, dvije godine 'pustinja', a tijekom toga vremena njezin će rad pratiti sestra magistra, odgovajateljica, a ona neće odlaziti

kući. - To je vrijeme kada bih trebala imati što manje dodira s vanjskim svijetom, a više nastojati ponirati u sebe. To je i vrijeme kada ću nastojati putem molitve još više sretati Boga, baš kao i u svojim svakodnevnim dužnostima - dodala je Mirjana kojoj je želja nastaviti školovanje i postati učiteljica jer kao časna sestra želi raditi s djecom.

MIRKO SIGURNJAK, UMIROVLJENI HRVATSKI BRANITELJ IZ POŽEGE

Davati sebe za Krista i Crkvu velika je čast i poniznost

Razgovarala: Ljiljana Marić • Snimio: D. Mirković

Mirko Sigurnjak, danas 42-godišnji umirovljeni hrvatski branitelj iz Požege, rođen u Zagradu u višečlanoj obitelji gdje je i živio do 19. godine, odnosno do odlaska u rat, prošao je zanimljiv put obraćenja. Među prvim je 7. srpnja 1991. godine postao profesionalni pripadnik Zbora narodne garde, a formiranjem 123. požeške brigade prelazi u nju. Bio je prvi zapovjednik protuzračne obrane koju je i оформio unutar 123. brigade te njezin najmlađi satnik. U borbama u Gornjoj Šumetlici ranjen je, a sudjelovao je na ratištima u Hrvatskoj i BiH. Od 1995. godine je u mirovini. Šest se godina zbog PTSP-a liječio u mnogim psihijatrijskim ustanovama, a tri puta bio je na operaciji kralježnice. Prije 21 godinu oženio se Mirelom koja radi kao financijski referent u Hrvatskoj vojsci. Ima 19-godišnju kćer Ana-Mariju, studenticu prve godine marketinga u turizmu, i 11-godišnjeg sina Davida, učenika petog razreda Katoličke osnovne škole

* Kako se živjela vjera u Vašoj obitelji i kako ste odgajani?

- Moja majka bila je jedina osoba u obitelji koja nas je odgajala u vjeri iako se to baš ne bi moglo nazvati pravim vjerskim odgojem. Naime, moja je obitelj bila jako siromašna i ta velika neimaština diktirala je naš život. Tako nedjeljom nisam išao na misu jer nisam imao odjeću i obuću za misu. Nije bilo molitve za stolom. Kao dijete želio sam biti bolje upoznat s vjerom, ali materijalna situacija bila je takva da se jedino razmišljalo kako preživjeti. Ali bez obzira na sve to, mogu reći da sam odgajan u vjeri koliko je to bilo moguće u situaciji kada si gol i bos, žedan i gladan.

* Kada ste počeli intenzivnije razmišljati o vjeri i kada ste je počeli biti svjesni?

Intenzivnije sam počeo razmišljati o vjeri s odlaskom u rat. To je bila velika prekretnica u mom životu. Odlazak u rat za mene devet-

naestogodišnjaka bila je velika nepoznanica. Međutim, sve više i više počeo sam žuditi za nečim što te može održati u životu. Svakim danom sve više sam razmišljao o Bogu, zativao ga da mi bude u pomoći kao i u pomoći mojim suborcima i prijateljima, mojoj domovini. U takvim sam trenucima spoznao da mi je On potreban u mom životu.

* Na koji način su ratni događaji utjecali na Vaše vjersko sazrijevanje?

- Moj prvi odlazak na teren povezan je sa susretom sa svećenikom koji nam je dijelio krunice. Tada nam je poručio da nam krunica ne bude samo privjesak oko ruke ili vrata, nego snaga i zaštita u trenucima ratnih djelovanja. Moja prva molitva u rovu bila je: „Dragi Bože, znam da nisam dobar vjernik i sluga Tvoj, ali od sada ću uvijek Tebe častiti i slaviti, moliti se Tebi uvijek i svagda u svim prilikama svoga života, samo me sačuvaj i pazi na mene.“ Svakim danom moja vjera je sve više i više rasla u svim prilikama i neprilikama. Shvatio sam da sam bez Njega nitko i ništa, da mi je On sve, da me čuva i da se na Njega mogu uvijek osloniti.

* U ratno vrijeme susret sa smrću suboraca i prijatelja, kao i susret s boli i patnjom bio je neminovno. Kako ste se nosili s tim?

- Prilikom ranjavanja i pogibije mojih vojnika, moja vjera dolazi do svoga vrhunca. Ona mi je pomogla da u tim trenucima ostanem sabran i smiren jer jedino se tako moglo ostati pri sebi. Glavu sam tada podigao prema nebu i zavapio: „Bože smiluj im se i primi ih u svoje kraljevstvo, a mene, svoga slugu, ojačaj snagom i duhom mudrosti da svoje dečke mogu sačuvati od neprijatelja.“ Spoznaja da su ti poginuli suborci nosi sa sobom srdžbu, bijes i osvetu prema neprijatelju, ali baš tada do izražaja dolazi vjera kroz spremnost da praštaš i moliš za svoje neprijatelje.

* Kako i koliko Vam je vjera pomogla da nakon završetka rata prebrodite posttraumatski stres i psihičke probleme?

- Odmah nakon završetka ratnih djelovanja počeli su se javljati problemi u obliku psihosomatskih poremećaja; problemi sa snom i mokrenjem u snu, problemi u odnosima s bližnjima, pokušaji suicida itd. Nemogućnost normalnog djelovanja u obitelji sa sobom je nosila određene posljedice kako za mene, tako i za moju obitelj. Odlazak na višegodišnje liječenje u medicinske ustanove bio je težak udarac za moju tada čvrstu vjeru. Sam početak liječenja bio je težak i mučan, ali uvijek postoji netko tko se brine za tebe i kome je stalo do tebe. Tako sam upoznao jednu časnu sestru koja me trgla iz moga ludila i vratila u normalan život jednom rečenicom: „Moli se i bit ćeš spašen“. Tako sam ja svakodnevnim molitvom sebe vratio na svoj vjernički put. Hvala dragom Bogu za tu osobu koju mi je poslao da brine za mene i da mi da volju za daljnjim životom.

* Danas ste vrlo aktivni u svojoj župnoj zajednici; volontirate u župnom Caritasu, u župnom uredu, pjevate u zboru, čitate na svetim misama. Kako je do toga došlo i koliko Vam to znači?

- Nakon dugogodišnjeg liječenja nije bilo lako priviknuti se na nove stvari u životu. Trebalo je ponovno steći povjerenje, pokazati drugima da si se promijenio i da nisi zapostavio svoju vjeru. U mojoj Župi sv. Terezije Avilske dragi ljudi su me prepoznali te me na neki način privukli bliže Crkvi i za to sam im jako zahvalan. Volontiranje u raznim župnim aktivnostima moju vjeru produbljuje svakim danom sve više i čini me sretnim. Davati sebe za Krista i Crkvu velika je čast i poniznost.

* Kako prakticirate svoj vjerski život?

- Danas ne mogu zamisliti dan bez osobne molitve. Tu je redovno sudjelovanje na misnim slavljenjima, sveta ispovijed, pričest, različite pobožnosti.

OBITELJ ANTUNA I JELENE DAMJANOVIĆ IZ BODEGRAJA PODARILA JE DESET ŽIVOTA

Žive skromno od vlastita rada uzdajući se u Božju dobrotu

Piše i snimila: Višnja Mikić

Beskrajna ravnica, plodna crnica, crkva Presvetog Trojstva... to su slike koje su u očima ponijeli i sačuvali članovi obitelji Damjanović, kada su, kao i druge hrvatske obitelji protjerane s pradjedovskih ognjišta, morali iz rodnih Kukujevaca u okolici Šida poći 1995. godine u nepoznato i u neizvjesnost.

Nesigurnost i strah

U Okučane je najprije stigao otac Antun sa sinom Josipom i kćerkom Snježanom. Majka je s ostalih šestoro bila u Srijemskoj Mitrovici kod rođaka jer je sin Ivica dobio upalu slijepog crijeva. Antun se sa dvoje najstarije djece snalazio tri dana po Okučanima i našao smještaj u Bodegraju, a supruga je s ostalom djecom došla autobusom preko Mađarske najprije u prihvatni centar u Donji Miholjac gdje su je uputili u Okučane.

- Nije tada bilo mobitela i nismo znali jedni za druge dok se konačno u Bodegraju nismo našli na okupu, zahvalni Bogu što smo svi živi i što je s Ivicom, nakon kontrole, poslije operacije, bilo sve u redu - priča kćerka Snježana.

- Ta neizvjesnost, nesigurnost, strah - ne mogu se opisati. Da nije bilo vjere u Boga i dobrih ljudi, ja ne znam kako bismo mi. U Bodegraju nam se rodilo još dvoje djece, tako da Antun i ja imamo desetero djece. Neki su oženjeni, neke kćeri su se udale, ali smo ostali velika obitelj, zahvalna Bogu za sve blagoslove i za sve što primamo od njega. Teško je i živi se od danas do sutra, ali, evo, svi smo, hvala Bogu, zdravi i borimo se za korice kruha samo rukama - priča majka Jelena.

Brojni unuci

Njoj je 53 godine, a suprugu Antunu 58. Snježana je najstarija, udana je i ima dvoje djece. Slađana, također udana, ima troje

djece. Eva je isto u braku i za sada ima jedno dijete, sin Josip sa suprugom Mateom čeka prinozu dok kćerka Marija ima dvoje djece kao i kćer Dragana. Sve su to mladi ljudi koji se na početku braka nisu bojali života poput njihovih roditelja te spremno prihvaćaju ulogu i obveze supružnika. Međutim, teško je svima. Svatko je udajom ili ženidbom „savijao svoje gnijezdo“, snalazio se dolazeći do sredstava za obitelj pomažući drugima i uglavnom radeći privremene poslove.

S roditeljima su za sada sinovi Ivica, Antonio i Nikola te kćerka Božica. Ivica prikrbljuje sredstva obitelji pomažući drugima oko drva, Božica trenutno radi u Novoj Gradiški dok je Antonio, koji ima sklonosti za stolarski obrt, sam napravio stol za sobu, a pravi i kaveze za ptice. Žao mu je što nije mogao ići u srednju školu jer roditelji nisu imali sredstava za njegovo školovanje. Bolje je prošao najmlađi Nikola koji se školuje za kuhara-slastičara u Novoj Gradiški.

Pomaže i župni Caritas

Obitelj Damjanović uzgaja zečeve i golubove, imaju vrt i malo okućnice gdje sade najnužnije. Čim smo ušli u dvorište, vidjeli smo kako ovdje nitko ne sjedi „prekriženih ruku“. U dvorištu se savila loza, imaju lijepo cvijeće, majka Jelena spremila je puno zimnice jer je, kaže, zima duga. Ona brine i o zečevima, dečki o golubovima. Snježana volontira u Domu za stare i nemoćne u Okučanima „Dragi bližnji“. Prošla je potrebnu edukaciju u Zagrebu i voli posao koji trenutno radi. Snaha Matea (Josipova supruga) izvršila je u Požegi upravno pravo, a stažirala u Novskoj. Sada je trudna, a vjeruje kako će u dogleđno vrijeme naći neki posao na području Okučana. Jelena ima šivaći stroj i povremeno susjedima ponešto skroji, obrubi, skрати pa priskrbi koju kunu, ali, kaže, sve je to sitno u odnosu na potrebe.

Damjanović uglavnom žive od vlastitih ruku, zatim od socijalne pomoći, a župni Caritas im osigura pakete s najpotrebnijim

namirnicama za Božić i Uskrs. Članovi su Udruge „Osam plus“ koja pomaže također koliko može. Ova obitelj nema automobila, nemaju fiksni telefon, nemaju kompjutor. Ne mogu si u jesen osigurati „smok“. Najveća stavka su režije i hrana, a za ovu zimu im nedostaje jedna peč na drva. Hidrofor je star, curi te ga stalno popravljaju. Za novi nema sredstava, nego stalno „krpaju“ i snalaze se kako znaju.

Posjetio ih biskup

Uz sve poteškoće, Damjanović su redoviti na nedjeljnim svetim misama. Ove godine su imali dva krizmanika. Posebno im je drago što ih je jedne godine za Uskrs posjetio biskup Škvorčević pa im i na taj način dao do znanja da nisu sami. Obitelj redovito moli, posebno svetom Antunu (dva su Antuna u obitelji) i svetom Josipu. Ako im prilike dozvole, rado hodočaste u Mariju Bistricu, Međugorje, Voćin te Gospi od Brze Pomoći u Slavonski Brod.

Nismo ih sve zatekli kod kuće jer se trude raditi brojne poslove, ali članovi obitelji koji su nas dočekali zrače vedrinom i predanošću Bogu. Uostalom, tko s Bogom računa, prima blagoslov i sve mu se okreće na dobro. Damjanović to znaju i tako žive - predajući sve brige i potrebe Tvorcu svega.

Pleterničanka Danijela Miličević uspješna je rukometašica RK "Požega"

Gospi od Suza redovito se molim za zdravlje i svoju obitelj

Piše: Vesna Milković • Snimili: Vesna Milković i Duško Mirković

Brojna obitelj, dečko Ivica i – rukomet! To je ukratko svijet u kojemu živi 21-godišnja Danijela Miličević iz Pleternice, članica Rukometnog kluba "Požega". Uz majku Veroniku, oca Matu i Danijelu, u obitelji Miličević još su i Marija, Ivana, Martina, Valentina, Anita, Željko, Tomislav, Ivan, Božo i Josip, ali od svih njih sportom je 'zaražena' samo Danijela.

– Bavili su se oni u školi sportom, ali onako, rekreativno. Valentina je malo više igrala odbojku, no samo sam se ja potpuno posvetila sportu. Mama je kao mlada voljela rukomet i vjerojatno su to njeni geni. Drugi sportovi mi se jednostavno ne sviđaju. Počela sam igrati rukomet u Pleternici, a onda me vidio trener Hrvoje Jurković i tako sam završila u Požegi – ispričala je Danijela.

Da doista voli rukomet, Danijela je dokazala time što mu je, bez obzira na obveze u školi i kod kuće, proteklih šest godina posvećivala maksimalnu pozornost pa joj ni sada nije teško četiri puta tjedno putovati u Požegu vlakom na trening da bi potom za vikend igrala utakmicu. RK "Požega" natječe se u 3.županijskoj ligi tako da se utakmice igraju u gradovima po cijeloj Slavoniji, no Danijela je jasna: – Nije mi teško jer volim rukomet. Nekada na trening u Požegu odem i biciklom, to je samo 45 minuta vožnje.

Pehar za perspektivnu rukometašicu

Talent i marljivo treniranje Danijeli su u veljači 2010.godine priskrbili pehar koji joj je dodijelio Požeški športski savez kao 'perspektivnoj sportašici u rukometu'. – To mi je

bio najsretniji trenutak u dosadašnjoj karijeri. U klubu su mi tada rekli da samo nastavim tako igrati i da ću uspjeti, a meni su niz lice tekle suze radosnice – prisjetila se Danijela. Nasuprot tome, nastavila je, bila je žalosna što se nisu uspjeli plasirati u viši rang natjecanja prošle godine. – Raspala nam se ekipa, neke su cure bile ozlijeđene, neke su otišle iz kluba. Plan za ovu godinu ponovo nam je ulazak u 2. ligu i svi ćemo dati sve od sebe da tako bude – rekla je Danijela. Što se tiče rukometnih idola, dodala je, to su Duvnjak i Štrlek. Među rukometašicama ih nema.

Prije dvije godine Danijela je završila srednju poljoprivrednu školu i postala kvalificirani pekar, ali posao potom nije uspjela naći. Sada, kaže, ima nekih obećanja. No bez obzira na mogući posao, rukomet u njenom životu neće postati manje važan. Željela bi zaigrati i u nekom većem klubu, možda čak otići sestrini u Njemačku i tamo okušati sreću. Kad ne trenira ili igra utakmice, Danijela kaže kako živi običnim životom poput većine njenih vršnjaka – pomaže oko kuće, povremeno s dečkom i prijateljima 'skokne' do nekog od pleterničkih kafića, uživa u glazbi domaćih zabavnjaka kao što su Jole, Jelena Rozga... Sjedne i za računalo, ali nije ovisnik o njemu. – Mladi nerijetko danas previše sjede za računalom, igraju igrice i slično. Prečesto su i u kafićima, piju, psuju i lažu. I to ne volim – kritična je Danijela.

Odlazak u crkvu daje mi snagu

Kad priča o sebi, samozatajno ne spominje kako, ako zatreba, uvijek pronalazi vreme-

na da pomogne drugima – susjedima ili starijim osobama iz ulice. Naravno, kaže majka Veronika, baš kao i braća i sestre, redovito odlazi u crkvu. – Istina je, redovito idem na mise. Dok smo bili mala djeca, išli smo svi zajedno s roditeljima, a sad kad smo odrasli, prilagođavamo odlazak u crkvu obvezama koje imamo. Nekada sam pjevala u našem crkvenom zboru, ali zbog čestih treninga u Požegi nisam mogla redovito dolaziti na probe pa sada više ne pjevam, no uvijek nađem vremena otići na misu jer mi to daje snage, osobito kada mi je zbog nečega teško. Idem pješice i na hodočašća u Kutjevo i Kapelu jer želim na taj način podnijeti žrtvu za grijeha koje, kao i svi, povremeno napravim. Redovito se molim, a najčešće se obraćam našoj Gospi od Suza moleći ju za zdravlje i moju obitelj – kazala je Danijela. Sa zborom je, pričala je dalje, išla na hodočašće u Livno, a velika joj je želja poći i u Međugorje. Što se tiče profesionalnih želja, Danijela je odlučna – prije nego zasnuje obitelj i prekine sportsku karijeru, voljela bi barem jednu sezonu odigrati u nekom vrhunskom rukometnom klubu.

»Obitelj mi je važna, oni su mi potpora u svemu«

Danijela Miličević iznimno je vezana za svoju brojnu obitelj. Kada se jednom uda, kaže, vjerojatno neće imati jedanaestero djece kao njena majka, ali će ih biti najmanje troje. – Lijepo je živjeti u brojnoj obitelji. Ona mi je važna i ona mi je potpora u svemu. Svoju djecu podučavat ću svemu onomu što je mene moja mama podučavala – da treba biti vrijedan i pošten, pomagati drugima kojima je pomoć potrebna i živjeti u vjeri – kazala je Danijela.

Ukorak s liturgijskim vremenom

LITURGIJSKA GODINA C

Piše: Zlatko Papac

DVADESET I ŠESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Opet je pred nama prorok Amos. Ovo je prorokova filipika protiv onih na vrhu. A ti i takvi se mogu naći posvuda, u svakom djelokrugu postojanja. Trebali bi voditi narod i biti im uzor življenja i djelovanja, a oni to nisu. Misle samo na sebe i sve čine da njima bude po njihovim željama i planovima. Prorok ih opisuje kao imatelje svega i svačega, kao sretnike u svom vremenu i na zemlji. A na vječnost ni ne misle. Prorok počinje uzvikom: *Jao! Doista, jao, ako sam i ja među tima i takvima. A takvih ima i postoji u svakom staležu, dobi i djelatnosti - u Crkvi i izvan Crkve, u kršćanstvu i izvan njega...*

Pavao slijedi prorokovu temu, ali pred nama otvara najkršćanskiji put kojim bismo morali ići. Svog sugovornika oslovljava, dodajući mu epitete, kakav bi trebao i morao biti: *Božji čovječe! Teži za pravednošću, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, postojanošću,*

krotkošću! Čim je izbrojio vrline i kreposti, nastavlja uputom kojim putem valja ići u životu. *Bij dobar boj vjere, osvoji vječni život na koji si pozvan i radi kojeg si dao ono lijepo svjedočanstvo pred mnogim svjedocima! Trebalo bi upamtiti da ovo nije rečeno samo Timoteju, nego svakom kršćaninu i kršćanki. Zašto treba biti ovakav na zemlji i u vremenu? Zato jer smo ovdje i sada samo putnici i hodočasnici u vječnost.*

Evangelist nas na pristojan način zove i potiče da slijedimo opomenu i uputu svetoga Pavla jer bismo inače mogli proigrati sebe i svoju vječnost, kao što se to dogodilo ovom bogatunu iz Evanđelja. On je ostao neimenovan da bismo se mi zamislili. Jer - mogla bi i mene stići slična situacija. ■

DVADESET I SEDMA NEDJELJA KROZ GODINU

Habakuk je doista mali prorok - svega tri poglavlja. Djelovao je u teškim vremenima i situacijama. Stoga pitajući vapi: *Dokle ću, Jahve, zapomagati, a da ti ne čuješ? Vikati k tebi "Nasilje!" a da ti ne spasiš?* Kao da je djelovao i živio u hrvatskim vremenima i teškoćama. Sva su vremena i slična, i različita; u svim se vremenima može sebe i svoju povijest ostvariti, a može se i sebe promašiti i izgubiti. Pitajmo se često živimo li i djelujemo li kako kršćani trebaju i moraju djelovati ili je naš život bez kompasa i vjere u buduću vječnost?

Pavlova opomena Timoteju vrlo je suvremena kao da je pisana meni i mojem narodu. Kao što mati uči i opominje svoje dijete, tako apostol uči sve nas. Kako li lijepo oslovljuje primatelja Poslanice: *Predragi!* I čim ga je oslovio, podsjeća ga kakav treba biti: *Podsjećam te: raspiri milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju*

mojih ruku. Što se dogodilo Timoteju, dogodilo se svakom kršćaninu i kršćanki na krštenju. Nad svakim je od nas bila ispružena ruka svećenika ili biskupa - na krštenju, na krizmi, na svećeničkom ređenju. Bijaše to znak izabranja i zadaće. Svaki je od nas izabran i poslan da životom svjedoči tko je i kamo ide...

Apostoli su onda molili Isusa da im umnoži vjeru. Ne bi li to trebala postati i biti naša molba i molitva? Koliki među nama izgubiše vjeru? Koliki se vjerom igraju i žive, ne po zakonima vjere, nego nevjere. O da! Trebao bi danas u svima nama provaliti pravi krik, sličan molbi apostola: *Gospodine! Umnoži nam vjeru!* Hrvatski narod bijaše vjernički narod od stoljeća sedmog, a danas u mnogima vjere više nema. Jao, da ne počinjemo biti i živjeti u nevjerničkom podneblju! ■

DVADESET I OSMNA NEDJELJA KROZ GODINU

Prvo nas čitanje vodi u daleku prošlost kad je svijetom vladala guba. Došao je proroku, kao i tisuće drugih, a svaki sa svojom molbom i željom. Naaman bijaše gubav. Sve mu se želje sastadoše u jednoj jedinosti - ozdraviti. Prorok mu Elizej veli neka se sedam puta okupa u rijeci Jordanu. Najprije je prezreo prorokovu uputu i htio se vratiti u svoju zemlju, no na preporuku sluga, poslušao je. I ozdravio je! Koje li sreće! Sad preletite u Novi zavjet. Nismo li mnogi u Naamanovoj situaciji na duhovan način - nosimo na sebi teret gube grijeha. Kamo sreće ako i mi, poput Naamana, uđemo u ispovjedaonicu i iz nje izidemo opravdani, čisti.

Divne li Pavlove upute njegovu učeniku: *Predragi! Spominji se Isusa Krista, uskrsnula od mrtvih, od potomstva Davidova - po mome evanđelju.* Ovu bi uputu trebalo izvesti na sve oglasne ploče svijeta. Isus Krist je jedinstvena novost svijeta i povijesti. Ne smiju ga ljudi nikada zaboraviti. A njegove evanđeoske upute trebali bismo gutati i učiti naizust. Tada bi naš život na zemlji bio drukčiji - već bismo ovdje bili građani budućega grada na nebesima!

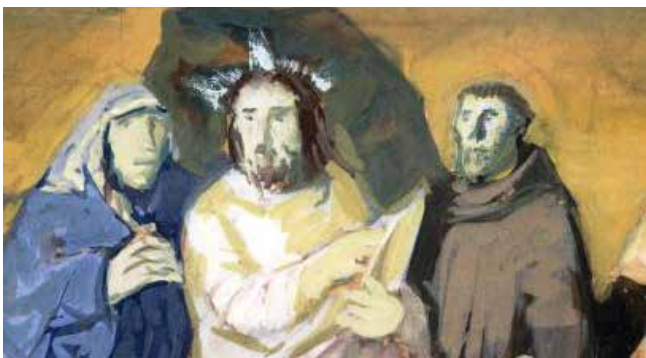
Evangelist spominje da je Isus putovao u Jeruzalem. Samo se upitajmo je li na putu u naše selo i grad. Dolazili li u naše obitelji i zajednice? Da li se mi s njime susrećemo i provodimo koji trenutak svoga vremena? Ili mi živimo u drugom podneblju, ondje gdje je Bogu zabranjeno ući jer mi ljubimo grijeh. Čija su vrata savjesti otvorena, tima dolazi Spasitelj i Bog naš. Koji su grješničkim stavovima zatvorili vrata srca i duše, ostaju sami i osamljeni. Bez Boga i nebeskoga svijeta. Najbjeđeniji među bijednicima. ■

DVADESET I DEVETA NEDJELJA KROZ GODINU

Odlomak Knjige izlaska vodi nas u daleku prošlost. Samo se prisjetimo da se ista ili slična situacija ponovila pod hrvatskim suncem u naše dane. Onda su Amalečani smislili propast Izraela, zato su se i zaratili s Izraelcima. A u nedavnoj prošlosti – prije dvadesetak godina – današnji Amalečani s istočnih strana Hrvatske zaratili su protiv nas. Mislili su slaviti konačni obračun i pobjedu nad obesprijetenim i ni od koga čuvanim narodom hrvatskim. Srećom, Hrvatska se u to doba molila i vjerovala! Bilo je to u vremenima međugorskih zbivanja i ukazanja. Hrvati su povjerovali u blizinu neba koje se spustilo u hrvatski kraj. Povjerovali i počeli danonoćno moliti. I Hrvatska je spašena. Onda su Mojsije, Aron i Hur započeli moliti, a pod hrvatskim je suncem na molitvu pozvala Gospa. Hrvati povjerovali i počeli moliti i izašli kao pobjednici. Htjeli nas izbrisati, a mi dobili državu Hrvatsku. Volimo je i za nju se molimo. A danasve u Hrvatskoj učimo molitveno i sveto živjeti!

Čudesne li upute i opomene apostola Pavla Timoteju! Smišljena je i za hrvatsko podneblje. Kako li ga divno oslovljava: *Predragi! I odmah zatim kazuje mu što mu je činiti: Ostani u onome u čemu si poučen i čemu si vjeru dao, svjestan od koga si sve poučen i da od malena poznaješ Sveta pisma!* Bože! Kao da je pisano za hrvatska vremena i hrvatsku povijest. Od stoljeća sedmog Hrvatska je zemlja vjere, molitve i časnog življenja. Iako je u našem podneblju bilo svega i svačega, Hrvatska je ipak bila i ostala vjerna i molitvena zemlja. Zato smo i opstali u svim burama i olujama. Koji i kakvi vihori i oluje htjedoše izbrisati Hrvatsku i Hrvate u njoj. A mi – ostadosmo! Čuvao nas je i sačuvao Bog! Budimo mu zahvalni, zahvaljujmo se danju i noću, sami i zajedno, u obiteljima i u Crkvama...

Evangeoski odlomak nas zove i upućuje na molitvene stavove. Isusova se usta zaustavljaju na toj najpotrebnijoj temi. Blago pojedincima, obiteljima i narodu koji ovo čuje i poslušaju i koji ovo prevedu u svoj život. U prošlosti Hrvati bijahu narod molitve. U našim vremenima to ponovno počinje na zov i poticaj nebeskoga svijeta u Međugorju. Budemo li čuli i poslušali Gospon glas i uputu, ostat će i Hrvatska i Hrvati u njoj! Uvijek treba ovo isticati i ponavljati. ■

TRIDESET I PRVA NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas u pretposljednjoj nedjelji kroz godinu. Poruka se ove nedjelje otvara veličajnom slikom. S jedne strane sva stvorenja, a s druge Stvoritelj. Sveti pisac - uspoređujući stvorenja sa Stvoriteljem - veli: *Sav je svijet pred tobom, Gospodine, kao kaplja jutarnje rose što se spušta na zemlju.* Drugim riječima - sva su stvorenja sićušnost, a jedina Veličina jest Stvoritelj i Bog. Sve je stvoreno i sve postoji samo zato jer Bog ljubi sva bića. Prevedeno glasi - sve je radi nas, a mi zato da Bogu reknemo i budemo hvala za sav svijet. Mi smo stvoreni da u ime svih stvorenja budemo i reknemo Bogu hvala!

Slijedi autobiografski i biserni odlomak Poslanice Solunjanima u kojemu Pavao oslikava sebe i svoje suradnike. Ovo bismo, danasve, mi svećenici, roditelji i učitelji morali dobro pročitati i primijeniti na sebe. Čujmo i poslušajmo: *Bračo!*

Uvijek molimo za vas, da vas Bog naš učini dostojnima poziva i snažno dovede do punine svako vaše nastojanje oko dobra i djelo vaše vjere te da se proslavi ime Gospodina našega Isusa u vama i vi u njemu...Kako bi bio divan život i povijest naša u svijetu i na zemlji kad bismo ovako živjeli. Sanjajte!

Slijedi Isusov evangeoski hod Jerihonom - gradom koji leži najdublje na zemlji. Isus je sišao u te dubine da se sretne sa Zakejem. A u konačnici - krenuo je svijetom i poviješću da se sretne sa mnoštvom i s tobom! On želi prolaziti i našoj dragom Hrvatskom i sresti se s Hrvatima. Kojeg li čara! Onda je u Jerihonu sreo Zakeja. A u ovo vrijeme želi u Hrvatskoj sresti tebe i mene i sve naše prijatelje i suvremenike. Sudbonosno je i važno pitanje hoću li se ja, hoćemo li se mi sresti s njime? Ako da, sretni smo do neba. Ako ne, sve smo izgubili. ■

TRIDESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Ovaj kratki odlomak Knjige Sirahove stavlja pred nas Boga kakav On jest. On je Stvoritelj svega, a bit će i Sudac svega. Njegova riječ bijaše prva, njegova će biti i posljednja. Sva stvorenja duguju sebe Božjoj stvoriteljskoj riječi. I sva su druga stvorenja radi čovjeka. Čovjek je jedini stvoren na sliku Božju - kao liturg u kozmičkim razmjerima. Čovjek je središte svijeta i svemira. Sve je radi nas, a mi - da u ime svih stvorenja Bogu reknemo i budemo hvala! To je naša odrednica i sadržaj života. Kako li često to zaboravljamo i vladamo se kao da ne ćemo umrijeti i biti suđeni po djelima svojim.

Zato nam Pavao i stavlja pred oči sebe, koji živi, djeluje i umire na slavu Božju. On je sav na slavu Božju. A liturgija nam to stavlja pred oči da bismo u Pavlovu životu i djelovanju učili biti i živjeti kao ljudi Božji, kao stvorenja koja sebe i sve svoje duguju Bogu. Čitajte ovaj Pavlov odlomak. Pavao se ne stidi reći pred svim svijetom: *Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao.* A

mi to čitamo i slušamo da vidimo kakvi bismo morali biti. To je tek prvi dio Pavlova života. Slijedi i drugi: *Stoga pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin, pravedni sudac; ne samo meni, nego i svima koji s ljubavlju čekaju njegov pojavak.* Koja i kakva li će nagrada biti onima koji idu Božjim putovima. Ali i kazna, ako ne ostajemo na visinama svoga dostojanstva i časti.

Evangelist nas vodi u hram, da u slici ove dvojice nademo i prihvatimo svoj put. Može se misliti da smo mi gospodari života i povijesti oko sebe. Može se sanjati da smo na visinama svoje čovječnosti. A zaboravljamo da postoji Sudac koji će to prosuditi i odrediti. Gledajte onog drugoga koji se nije pouzdavao u sebe, nego je sud ostavljao Bogu. Njega je Bog i prosudio da je čovjek, a onaj drugi bijaše ostavljen na svojim lovorikama koje će se brzo osušiti, a on će ostati bez dna pod nogama. ■

SVETKOVINA SVIH SVETIH

Današnji je blagdan repriza Božića. Kao što slavimo dolazak Sina Božjega na zemlju, tako slavimo i uzlazak ljudi na nebo. Bog je postao čovjekom, krenuo na put da mene i tebe povede u nebo. Vidjelac Otkrivenja gleda mnoštvo nebesnika koji sa zemlje stigoše u nebo. I dok Ivan gleda nebesnike, odmah zove i nas da tako živimo kako bismo stigli u nebo jer inače naš život nema smisla. Mi smo nebeski hodočasnici na zemlji i u vremenu. To nam je smisao i cilj životnoga puta.

Poslanica je također Ivanova. Ivan se okreće meni i tebi i veli: *Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo i jesmo.* Uvedeni smo u rod i rodbinstvo s Bogom. Nešto veće ni nebeskije ne možemo ni zamisliti. Još na zemlji, a

Ivan otvara pred nama nebo kamo trebamo doći. Jesmo li na pravome putu? Reći će nam Pavao: *Sve sadašnje patnje nisu ništa prema slavi koja se ima očitovati u nama.* Znademo li se ovdje i sada vladati i čuvati za budući svijet koji je pred nama?

Nastavak je programatsko Evangelije koje je Isus izrekao na brdu blaženstva. Isusov je pogled s toga brda upravljen u budućnost. Gleda sve one milijune koji žive i hodočaste u nebo i nebeski svijet. I premda su još na zemlji, evangelist ih zove i naziva - blaženi. Ili prilogom - blago! Jesam li i ja među hodočasnicih kojih je cilj nebo i nebeski svijet? Ako me nema među hodočasnicih, onda badava postojim i živim. Svi moji poslovi i sva stremjenja nemaju smisla niti će me dovesti među blaženike. ■

Biskup krstio djecu iz brojnih obitelji

Obitelj Jakovac iz Požege krstila peto dijete

U požeškoj Katedrali 28. srpnja 2013. biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje te krstio Nou, peto dijete u obitelji Marija i Zorice Jakovac. Njima se pridružila obitelj Damira i Josipe Suton sa svojim drugim djetetom Robertom te obitelj Marija i Kristine Kozić s prvim djetetom Bornom. Biskup je podsjetio da nas i usred ljetnih vrućina okuplja i snaži Isusova ljubav s križa koju za nas obnavlja u svetoj misi te izrazio radost što će u sakramentu svetog krštenja djecu, koju roditelji nose na rukama, Isus učiniti dionicima svoje pobjede nad smrću. Zahvalio je roditeljima što ovu poruku vjere razumiju i što su krštenjem željeli svoju djecu povjeriti Isusovoj snazi. Posebnu zahvalnost i čestitku uputio je roditeljima Jakovac za njihovo peto dijete istaknuvši da svojom žrtvom i ljubavlju svjedoče put kojim se postiže smisao i ispunjenje te daje najbolji doprinos hrvatskoj budućnosti.

U Kuzmici kršten Ivan, peto dijete obitelji Bošnjak

U župnoj crkvi u Kuzmici 4. kolovoza biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Ivana, peto dijete u obitelji Borislava i Silvije Bošnjak. Biskup je u pozdravu kazao da obitelj Bošnjak nije mogla otići nekamo na odmor zbog svoje petero male djece, ali nas je okupila u kuzmičkoj župnoj crkvi kako bismo se s njom radovali novom rođenju, čestitali i očitivali zahvalnost za ljubav i žrtvu. Tom žrtvom obitelj se još jednom opredijelila za život i ispunila smislom, a njihovo je novorođenče u krštenju povjereno Isusovoj ljubavi. Biskup je čestitao obitelji Bošnjak na petom opredjeljenju za život čime su se svrstali među one koji se bogate u Bogu. Nakon euharistijskog slavlja biskup je primio obitelj Bošnjak, iskazao joj poštovanje, ohrabrio u nastojanjima oko odgoja djece te uručio darove i pomoć.

Kršteno sedmo dijete obitelji Svitlanović u Davoru

Biskup Antun Škvorčević predvodio je 17. kolovoza euharistijsko slavlje u župnoj crkvi svoje rodne župe Davor gdje je krstio Jakova, sedmo dijete u obitelji Velimira i Jasne Svitlanović. U uvodu slavlja istaknuo je kako je znakovito što se ovo slavlje događa nakon susreta obitelji s brojnom djecom na blagdan Velike Gospe u Voćinu te hodočašća u Voćin idućega tjedna na kojem su među pješacima najbrojniji Davorci. Naglasio je kako se na ovom slavlju na neki način nastavlja ostvarivati voćinsko iskustvo duhovne snage i punine kojom zrače obitelji s brojnom djecom po žrtvi i ljubavi roditelja jednog prema drugome i zajednički prema djeci. Čestitao je roditeljima Svitlanović na sedmom opredjeljenju za život i zahvalio za svjedočanstvo koje su time dali. Biskup je ukazao na Isusov pristup djeci koju je blagoslivljao, štitio je od sablazni i tumačio da je njihovo kraljevstvo nebesko tvrdeći da tko primi jedno dijete u njegovo ime, prima njega samoga. Zahvalio je roditeljima Svitlanović i svima drugima koji s Isusovim raspoloženjem primaju djecu.

Krštenje Ante Milanovića u Feričancima

Prigodom godišnjeg župnog klanjanja u Feričancima biskup Antun Škvorčević predvodio je 24. kolovoza euharistijsko slavlje u župnoj crkvi i krstio Antu, peto dijete Šime i Magdalene Milanović te Josipu, drugo dijete u obitelji Igora i Valentine Horvatin. Biskup je u uvodu zapitao nazočne što ima nova u Feričancima te je u odgovoru i sam istaknuo kako je rođenje novog čovjeka događaj najvećeg značenja za Hrvatsku jer je u njemu više nego u išemu drugom osigurana budućnost naše domovine. Nakon pozdrava prisutnim svećenicima iz Našičkog dekanata na čelu s dekanom Brankom Šipušom, obiteljima koje su donijele djecu na krštenje čestitao je i zahvalio za njihovo služenje životu. Dodao je kako nam roditelji s djecom na rukama dozivaju u svijest kako se Isusovo umnažanje kruha događa i u njihovu životu, da je ljubav kadra s malo kruha nahraniti brojnu djecu, a puno kruha bez ljubavi ostavlja ljude u srcu praznima i gladnima smisla. Zahvalio je roditeljima što su prihvaćajući brojnu djecu poput Isusa svoju ljubav pretočili u žrtvu te ispunjena i radosna srca žive za svoju djecu i obitelj.

Iličići u Našicama krstili svoje sedmo dijete

U župnoj crkvi Gospe Fatimske u Našicama - Velimirovac biskup Antun Škvorčević krstio je 1. rujna tijekom euharistijskog slavlja Josipa, sedmo dijete u obitelji Igora i Slađane Iličić. Biskup je u uvodnoj riječi čestitao roditeljima na njihovu opredjeljenju za život i zahvalio za dar djeteta kojeg su u suradnji s Bogom donijeli na svijet. Spomenuo je snagu ljudskog srca otvorena Bogu koja se događa napose na hodočašćima poput sinočnjeg u Pleternici te zahvalio onim nazočnim vjernicima koji su na njem sudjelovali. Zahvalio je roditeljima Iličić što su upravo putem poniznosti, uzajamnog predanja i ljubavi obogatili svoju domovinu sedmim djetetom. Spomenuo je da nas Isus po krštenju smješta u zajedništvo svoje Crkve u kojem postajemo dionicima njegova djela spasenja, da je mali Josip po rođenju zemljopisno smješten u lijepu našu hrvatsku zemlju, a da će po krštenju biti milosno smješten u Božji svijet i u Isusovoj ljubavi pronaći svoju konačnu sudbinu.

PAVLE PRIMORAC – ENCIKLIKA PAPE FRANJE »LUMEN FIDEI«

Kako bismo svjedočili i živjeli vjeru nužan je susret sa živim Kristom

Ako promatramo Crkvu kao stvarnost s evanđeoskog stajališta, vrlo bismo jasno mogli doći do zaključka da je Crkva zajednica i to ne bilo kakvih osoba, nego zajednica braće i sestara koji imaju dioništvo u svetome. To sveto je Isus Krist koji nas povezuje sakramentalnim vezama, prije svega krštenjem i euharistijom. Ali ono što je tu vrlo bitno, jest ispovijedanje vjere koja je nekoć davno predana svetim apostolima od samoga Spasitelja Isusa Krista, a apostoli prenose dalje i tako tijekom čitave povijesti Crkve.

Uloga poglavara Crkve sastoji se u tome da braću i sestre utvrđuje u vjeri na razne načine. Poglavar Katoličke Crkve jest papa, a crkveni dokumenti - enciklike koje on objavljuje dio su redovitoga učenja. Tim dokumentima - enciklikama Papa nas utvrđuje u vjeri.

Povjerovati ljubavi

Nalazimo se u godini vjere - to znamo. I upravo u toj godini papa Franjo želi nas učvrstiti u vjeri, predati nam svjetlo vjere i potaknuti nas da u tom svjetlu rastemo, dublje sagledamo svoj život, svoje konkretne situacije i tako postignemo ono obraćenje koje je potrebno za vječno spasenje. Bog nam je pripremio grad - nebeski Jeruzalem. Taj grad treba zaslužiti živom i predanom vjerom. Vjera ne treba biti samo shvaćena duhom i umom, nego i proživljena u konkretnom životu. Upravo zbog toga razloga papa Franjo daruje nam novu encikliku *Lumen fidei* – *Svjetlo vjere*. Enciklika sadržana u četiri poglavlja naglašava nam kako je nužno povjerovati ljubavi pa nam doziva u pamet starozavjetne patrijarhe, osobito Abrahama, koji su ostali vjerni do kraja i tako kušali plodove svoje vjere. Nadalje, drugo poglavlje nam govori o tome da je za razumijevanje vjere nužno vjerovati tražeći Boga, raditi na upoznavanju istine, slušati i gledati vjeru osjetilima duha. Papa u trećem poglavlju spominje sv. Pavla koji ne može šutjeti nakon što je primio vjeru. Pavao, nakon što je primio vjeru, prenosi je drugima. Iz toga iskustva doga-

đa se crkveni oblik vjere koje je garancija cjelovitosti vjerničkoga iskustva. Zbog toga treba redovito ispovijedati *Vjerovanje*. Da bi kršćanin u Crkvi kao zajednici braće i sestara mogao istinski razumjeti vjeru, nužno je živjeti sakramentalnim životom. Istina, Crkva jest sakrament, ona nam daje živoga Isusa, ali susret s Isusom koji je Svjetlo postiže se na osobit način primanjem sakramenata gdje nezaobilaznu ulogu ima euharistija.

Milost vjere

Zaključno poglavlje govori nam o onome što trebamo iščekivati ako istinski vjerujemo u Isusa Krista. On nam je pripremio grad, nebeski Jeruzalem. A za opće dobro, dobro obitelji, društveni život, u trpljenju uvijek se treba okoristiti vjerom. U kontekstu ove enciklike samo bih ukratko spontano sažeo neke temeljne misli koje su važne za naš susret s Isusom Kristom koji je naše Svjetlo. Kršćanska vjera je Objava. Milost vjere koju primamo jest ona milost koja nam se očituje na temelju objavljenja Isusa Krista. Kako bismo razumjeli svoju vjeru, kako bismo je svjedočili i živjeli, nužan je i potreban susret sa živim Kristom. Kada se kršćanin u dubini svojega bića i srca „obuče“ živim Kristom, on mu tada daruje veliki dar snažnijeg i dubljeg promatranja stvarnosti.

Predanost Bogu

Promatrati stvarnost oko sebe s evanđeoske točke gledišta ono je na čemu treba raditi svatki od nas. Darom vjere

koji primamo od Boga postajemo nova stvorenja i baštinici novoga kraljevstva koje će doći u slavi. I zato je vrlo važno tu vjeru primati i ispovijedati u zajednici koja se naziva Crkva. Neko individualno shvaćanje vjere nema svoju istinsku djelotvornost ako ona nije duboko proživljena i shvaćena u zajedništvu kršćana. Vjera kao predanost Bogu čini nas osjetljivima za ljubav, bistri nam pogled duha, pomaže nam da zavolimo bližnjega, da praštamo, da molimo za neprijatelje, da imamo osjećaj za one koji su u potrebi. Onaj koji u ovozemaljskom životu istinski traži kršćanskoga Boga koji se objavio u Isusu Kristu, sigurno će dobiti svjetlo koje će ga voditi na putu evanđeoskog savršenstva i konačne ljubavi. Upravo u toj vjeri, vjeri koja nas osposobljava za ljubav i dobrotu, za kršćansko savršenstvo želi nas učvrstiti i utvrditi naš brat u vjeri i naš papa Franjo. Ako svjetlom zainteresiranog i otvorenog srca čitamo tu jednostavnu i duhovno snažnu encikliku, okoristit ćemo se u svojem duhovnom životu.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ:

Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Romana Thür • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Za molitvu i zahvaljivanje Bogu uvijek treba naći vremena

Piše i snimila: Vesna Milković

Odlazak na svetu misu i redovna molitva u svom domu za Anicu i Mirka Brekala iz Gradca poput kruha su bez kojega, kažu, ne bi mogli živjeti. Redovni hodočasnici na svim biskupijskim hodočašćima ma gdje bila, svakog se dana posebno mole Gospi, a prije molitve obraćaju joj se jednostavnim, toplim riječima: "O Marijo, Isusova majko, u Tvoje sve te ruke preporučujem ovdje nas dvoje, našu djecu i unučad, sve svećenike koji su došli na pleterničko brdo i sve drage prijatelje i dobročinitelje". Od ovog ljeta to čine i u miru obiteljskog dvorišta gdje su dali sagraditi kapelicu s Gospinim likom.

– Ideja o kapelici rodila se još prije trideset godina dok je Mirko radio u Njemačkoj i kada se teško razbolio. Devet je mjeseci bio u bolnici i mnogi su govorili kako neće preživjeti. Nekih od njih više nema, a on je, hvala Bogu, još živ. Otada sam razmišljala kako bi trebali u znak zahvalnosti podići Gospi kapelicu. Kada sam prije koju godinu bila u Međugorju, kod rodbine sam vidjela kapelicu i odmah pomislila: "I ja hoću ovakvu". Obćali su mi da će, ako hoću, nabaviti kamen i sve što treba i konačno, evo, kapelica je tu. Blagoslovio ju je naš župnik – ispričala je gospođa Anica.

Kraj kapelice, oko koje je 40-ak lončanica i još mnogo u zemlju zasađenog cvijeća, Anica i Mirko provode veći dio svog slobodnog vremena misleći prije svega na troje djece nastanjene u Zagrebu, Osijeku i Njemačkoj te na šestero unučadi. – Sad kad je ljeto i lijepo vrijeme, već oko 4 sata ustanem i na miru se pomolim, a onda i tijekom dana molim sama ili nas dvoje molimo zajedno, najčešće različite krunice, a navečer "Andeo Gospodnji". Za molitvu i zahvaljivanje Bogu uvijek bi trebalo naći vremena – dodala je gospođa Anica.

Proteklih godina Anica Brekalo po pet je puta hodočastila u Rim, Lourdes i Fatimu, dva puta u Svetu Zemlju i Siracusu, u Čestohovu i devet puta u Međugorje. Na mnogim hodočašćima s njom je bio i Mirko. – Našoj Gospi od Suza sam s obitelji iz Zagreba išla i prije nego što je bilo biskupijsko hodočašće. Svagdje je lijepo, ali Sveta Zemlja je posebna. Nažalost, Mirku je sve teže putovati, a i ja sam već prestara za dalja putovanja i tko zna da li ćemo još kamo ići. Zato sada imamo svoju kapelicu gdje se svakodnevno možemo moliti u miru – rekla je gospođa Anica.

Terezija Vlaović, 87-godišnja pučka pjesnikinja iz Vrbja

Isusova majka Marija posebno joj je nadahnuće

Piše i snimila: Višnja Mikić

se puno, nedjeljom polako sa štapom odlazim na svetu misu, još pjevam na koru. Tako slavim Boga i lakše živim stare dane - ističe baka Terezija koja je od davnine sklona pisanju stihova.

Osim toga, brižljivo je prepisivala kako bi od zaborava sačuvala mnoge stare pjesme, posebno marijanske i one koje čovjeku približavaju Isusovu muku i smrt na križu.

– Prije desetak godina čekala sam red kod liječnika i upoznala jednu djevojku iz Cernika. Od nje sam čula i dobila stare stihove pod nazivom „Pred raspetim Kristom“ – kaže Terezija koja je stihove naučila napamet, ali i zapisala. Čita ih na Veliki petak kada mole kraj Isusovog groba. Nekoliko je primjeraka prepisala rukom pa ih podijelila vjernicima. Sačuvala je i staru pjesmu „Kad je Isus križ nosio“. Sama je napisala pjesmu o Marijinu pohodu rođakinji Elizabeti te o Gospi Lurdskej. Stihove piše i o životu na selu, o problemima slavonskog seljaka, iseljenicima, domovini... Svoje je stihove

čitala po šokačkim divanima i sijelima, na smotrama pučkih pjesnika, na lokalnoj radio postaji, a tiskane su i u brojnim novinama i časopisima. Dok je bila mlađa, bila je predsjednica i članica Izvorne družine Vrbje koja je njegovala izvornu pjesmu svoga sela i kraja. Trudila se tako, uz ostale mještane, oteti zaboravu sve ono što ostaviše stari, a vrijedno je i izvorno.

Godine i težak život ostavili su traga te je hod sve sporiji i štap sve potrebniji, ali sve je predala u Božje ruke. Živi od molitve i uspomena. Puno ih je vezano i uz hodočašća na koja je rado i često odlazila. Nažalost, više ne može putovati lako, ali vjeruje kako je prijatelj, a takvih je puno i sa svih strana, preporučuju Gospi na hodočašćima, onako kako je pisala u jednoj od svojih pjesama: „Zdravo budi, blažena, među svima ženama, koja k nama dolaziš, veselje nam donosiš. Svrni blagi pogled svoj, po dolini zemaljskoj i na mene, putnika – koj' uvrijedi Tvoga Sinka!“

Iako joj je 87 godina, Terezija Vlaović iz Vrbja i danas zna napamet svoje brojne pjesme, ali i mnoge pučke pjesme, posebice vjerskog sadržaja, koje je nastojala sačuvati od zaborava pamteći ih, ali i zapisujući ih.

Terezija je rano upoznala tugu i osamljenost. Postala je mlada udovica jer joj se suprug nikada nije vratio iz Drugog svjetskog rata tj. s križnog puta. Nakon dugih godina čekanja i nadanja, 1970. godine ponovno se udala. Trnje i ruže, žuljevi i smijeh izmjenjivali su se do prošle godine kada je Terezija opet ostala udovica.

– Život je neumoljiv, ali kad živite s Bogom i svakodnevnom molitvom, lakše je. Puno šlingam, to još uvijek mogu i tako si kratim vrijeme. Molim